

Hayal ve söylemlerin Osmanlı olmak olduğu ama gerçeklerin ise emperyalizmin sadık uşağı olmanın ötesinde bir anlam ifade etmediği bir durumu yaşamaktadır TC faşizmi. Türkiye, şizofren bir kişinin manik depresif hallerine benzeyen bir durumdadır. Bir duygu halinde aşırı saldırgan, sağa sola sataşan, komşularını tehdit eden, olayları ve olguları abartan, kendini pazarlayan bir pozisyondaiken [örneğin Suriye ve Libya'ya müdahale gibi] ikinci duygu durumunda ise her seferinde acı bir şekilde kendisini hissettiren efendileri karşısında sessiz, geçiştirmeci, itaatkar bir pozisyon almaktadır.

Yeni Demokrasi

5 MART-19 MART 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 56 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK

s.4

Sınıfın Gücünü Sınıfın İçerisinde Örgütleyelim

Patronlaşan sendikalardan işçi haklarını savunması beklenemez. Meydanlara çıkması ise ancak işçi sınıfının tepkisini dindirmek için olur. Sendika başkanları iki üç dönem başkanlık yaptıktan sonra milletvekili olarak kariyerinin zirvesine çıkmış oluyor. Fakat haklarını savunduğunu iddia ettiği işçiler ise kıt kanaat geçinmeye devam ediyor. DİSK başkanlarından, milletvekili olanların durumu en iyi örnektir.

MAKALE

s.8

Deprem Salt İdeolojik Değil, Toplumsal Bir Olaydır

Sistemin özü sömürü üzerinedir. Her olayı, krizi fırsata çevirmek ister. Bir tarafta depremden önce deprem korkusunu fırsata çevirip güvenli olmayan konutları yoksullara satar. Diğer tarafta deprem sonrası fırsatçılık yaparak halkın çaresizliğini sömürür. Deprem ile birlikte sistemin tüm çürümüşlüğü ortaya saçılmış olur. Ahlaki değerinin olmadığı halkı kandırmak için ifade edilen ahlaki söylemlere karşın bir kez daha ortaya çıkar.

ZULMÜN SINIRLARI DEVİRİMLE YIKILACAK!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

haksız savaşa ve işgale karşı, haklı savaşı
büyütelim!

15

GENÇLİK

yaşamı direnişle örelim!

18

ANALİZ

burjuva liberalizmin "sol" daki silüeti:
anarşizm

Ankara ve İstanbul'da hasta tutsaklara özgürlük talebi

HABER MERKEZİ- İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu, 414. F Oturması'nda hasta tutsak Ali Gülmez'in serbest bırakılmasını istedi.

Şube binası önünde gerçekleşen eylemde basın metnini Sevim Kalman okudu. Tecrit saldırısının bir işkence olduğunu vurgulayan Kalman, TKP/ML dava tutsağı Ali Gülmez'e dair ilk olarak şu hatırlatmada bulundu:

"414. F Oturmasında; 54 yaşında olan ve 21 yıldır mahpus olan, bunun 19 yılını ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verildiği için tecrit koşullarında geçiren hasta mahpus Ali Gülmez'in durumunu sizlerle paylaşacağız. Ali Gülmez tutuklandıktan sonra Tokat, Nevşehir, Sincan, Kırıkkale, Tekirdağ, Edirne F Tipi Hapishanelerinde kaldıktan sonra son 4 yıldır da Bolu F Tipi Hapishanesi'nde tutulmaktadır."

Ali Gülmez'in, böbrek ve bağırsak hastalıkları olduğu, tedavisinin engellendiği aktarıldı. 54 yaşında olan Gülmez'in 21 yıldır hapishanede ol-

duğu hatırlatıldı. Gülmez'e ağır tecrit koşullarının dayatıldığı ifade edilerek şunlar söylendi:

"Ali Gülmez'in Bolu hapishanesine sürgün edildiği günden bu yana hücrelerinin 5 kez basıldığını, her türlü yazışmalarının" yazısı okunmuyor" gerekçesi ile mektuplarının gönderilmediğini, disiplin cezası nedeniyle yasalarda belirlenen 7 günlük itiraz süresine, itiraz dilekçelerinin okunmadığı gerekçesi ile savcılığa ve infaz hakimliğine gönderilmediğini, yasa da belirlenen itirazlarını bu nedenle yapmadığını, kanun yoluna başvurma ve iletişim hakkının bu nedenle engellenmesi dolayısıyla daktilo ve bilgisayar hakkı da kullandırılmamıştır."

"Biz insan hakları savunucuları olarak tecrit işkencesine son verilmesini istiyoruz" diye devam eden açıklamada, mahpusların yaşam hakkı başta olmak üzere temel hak ve özgürlüklerinin kısıtlanamayacağını altı çizildi. "Tedavi hakkı yaşam hakkından ayrı tutulamaz" denilerek ağır sağlık sorunları yaşayan Ali Gülmez'in tedavi edilmesi, tedavi edilemiyorsa serbest bırakılarak dışarıda ailesinin yanında tedavi edilmesi istendi.

Ardından sözü Ali Gülmez'in annesi Selvi Gülmez aldı. En son görüşü 5

Şubat'ta yaptığını belirten Gülmez "Devlet çocuklarımızı canlı canlı öldürmeye çalışıyor" dedi.

ANKARA

İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi Hasta Tutsaklar İnisyatifi, eylemlerinin 286. Haftasında Sincan 1 Nolu L Tipi Kapalı Cezaevinde kalan gırtlak kanseri olan hasta mahpus Yusuf Yakış'nin durumuna dikkat çekti.

Hasta Mahpuslara Özgürlük İnisyatifi adına açıklama yapan İHD MYK üyesi Nuray Çevirmen, "Hasta mahpuslar konusu bu ülkenin en büyük ve neredeyse en görünmez hale getirilmeye çalışılan sorunlarından bir tanesidir. Bir ülkenin nasıl olduğunu anlamak için cezaevleri rejimine bakmak yeterli olacaktır. 2019 yılında belirlemelerimize göre 30'u hasta mahpus olmak üzere 63 kişi hapishanelerde yaşamını yitirmiştir. Bu ölümlerin 11'i İç Anadolu Bölge Hapishanelerinde meydana gelmiştir ve 6 mahpus hastalıkları nedeniyle yaşamını kaybetmiştir" dedi.

Çevirmen, hasta mahpusları şöyle aktardı:

"Afyon/Dinar T Tipi Kapalı Hapishanesi'nde kalp krizi geçiren Dilber'e hastanede anjiyo yapıldı. Anji-

yonun ardından hapishaneye götürülen Cemil Dilber, 21 Mart günü vefat etti.

Muzaffer Özcengiz: Çorum L Tipi Kapalı Hapishanesi'nde kalp krizi geçiren Özcengiz, 27 Nisan günü vefat etti.

Aynur Uyar: Eskişehir Çifteler Kadın Açık Hapishanesi'nde tutulan Aynur Uyar, 19 Temmuz günü yaşamını yitirdi. Uyar'ın şeker, kalp, tansiyon hastası olduğu halde tedavi edilmedi.

Tahir Çetinkaya: Kanser hastalığı nedeniyle Sincan 2 Nolu F Tipi Kapalı Hapishanesi'nden Ankara Şehir Hastanesi'ne kaldırılan Çetinkaya 2 Ağustos günü vefat etti.

Ramazan Kuru: Afyon/Dinar T Tipi Kapalı Hapishanesi'nde 19 Eylül günü kalp krizi nedeniyle vefat etti.

Eylül Tuvgan: Bolu T Tipi Kapalı Cezaevinde 23 Kasım'da kalp krizi sonucunda vefat etti."

MKP dava tutsağı Aysel Koç hayatını kaybetti

HABER MERKEZİ- Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi'nde yaşamını yitiren tutsak Aysel Koç'un cenazesi ailesine teslim edildi.

Maoist Komünist Partisi (MKP) davasından "ağırlaştırılmış müebbet" cezası alan Aysel Koç'un cenazesi ailesine teslim edildi. Adli Tıp Kurumu'nda (ATK) yapılan otopsi ardından cenazeyi teslim alan aileye Halkların Demokratik Partisi (HDP) İstanbul Milletvekili Dilşad Canbaz Kaya, İnsan Hakları Derneği (İHD) Yöneticileri eşlik etti.

Aysel Koç'un abisi Güngör Koç, cena-

zeyi Gazi Mahallesi'nde bulunan Gazi Cemevi'ne götürüleceklerini oradan da Gazi Mezarlığı'na defnedeceklerini belirtti.

Aysel Koç'un yaşamını yitirmesine ilişkin cezaevi yönetimi aileye ve avukatlara "intihar etti" bilgisi vermişti. Aysel'in avukatı ise otopsi raporundan sonra ölüm nedeninin intihar olup olmadığının öğrenileceğini söyledi. Avukatlar ön otopsi raporunun yarın çıkacağını belirtirken, geniş kapsamlı raporun ise önümüzdeki aylarda çıkacağını bilgisini verdi.

LİBYA'YI KURTARMAYA GİDERKEN, SURIYE'DE HEZİMETE UĞRAMAK

Ölümler üzerinden uzun yıllardır propaganda yapan, şovenizmi ve milliyetçiliği körükleyerek ayakta kalmaya çalışan TC devleti, devlet geleneğine sıkı sıkıya sadık kalarak, yine bildik senaryolarla bu kez Libya ve Suriye'nin iç işleyişine direkt askeri müdahaleyle çıkar sağlamaya çalışmaktadır. Ancak son İdlib işgali, bu planları boşa çıkaran, takkeyi düşürüp keli gösteren bir noktaya getirdi egemenleri.

TC devleti son yıllarda yeniden Osmanlıcılık hayallerine kapılarak, bir taraftan da içinde bulunduğu kriz durumunu geçiştirip gündemden düşürmek için, sürekli diğer ülkelerin iç işleyişine müdahale etmeye çalışmaktadır. 9 yıldır Suriye'de yaşanan iç savaşı fırsat bilen TC, düne kadar Tayyip Erdoğan'ın en kadim dostlarından olan Beşar Esad'ı bir anda terörist ilan edip, Özgür Suriye Ordusu ve El Kaide'yi destekleyerek bu bölgede hakiyet kurmaya çalıştı. Bir süre sonra bu da yetmedi, Afrin'i işgal etti, Rojava'ya saldırıp bir bölümünü işgal etti ve İdlib'e girerek Suriye'nin bir bölümünü de işgal etmeye başladı.

TC devletinin işgal girişimleri bununla da kalmadı. Uzun bir süredir savaşın sürdüğü, ülkenin fiili olarak üçe bölündüğü ve iç savaşın ve rekabetin giderek kızıştığı Libya'yı "kurtarmak" için devreye girdi TC devleti. Mecliste yapılan oylamada HDP dışında tüm partilerin desteğini alan AKP, Libya ve Suriye'ye asker göndermek için tezkere çıkardı. Ülkenin çok büyük bir bölümünü kontrol altında tutan General Halife Hafter'e karşı, Ulusal Mutabakat Hükümeti'nin başında yer alan Fayeze Al Sarrac'ı destekleyen TC, buraya asker göndermekte gecikmedi.

GİZLENMEYE ÇALIŞILAN KAYIPLAR VE

ÇÖKEN ORTADOĞU POLİTİKASI

Yukarıda kısaca özetlemeye çalıştığımız süreç, AKP ve lideri Tayyip Erdoğan'ın yandaş medya aracılığıyla attığı zafer nidalarıyla, meydan okumalarıyla sonuçlanmış gibi görünse de gerek Rusya ve ABD emperyalizminin bölgedeki hakimiyeti, gerekse de müdahale edilmek istenen ülkelerin iç dinamikleri, faşist diktatörlüğü adeta pirinç yolunda bulgurdan ettiren pozisyona soktu.

27 Şubat günü İdlib'de bulunan TC askerinin konumlandığı yerin Rus ve Suriye rejim güçleri tarafından vurulması ve burada TC ordusunun çok büyük kayıplar vermesinin yankısı devam ederken, diğer yanda Libya'da General Halife Hafter'e bağlı Libya Ulusal Ordusu tarafından öldürülen TC askerleri arada unutturularak tepkilerin daha da büyümesinin önüne geçilmeye çalışılmaktadır.

Şubat ayının başından beri Suriye'de kayıplar veren TC, bunları bir şekilde saklamaktaydı. Tayyip Erdoğan'ın bir mitingde "Libya'da bir kaç tane şehidimiz var. Bunun karşılığında yüzden fazla paramiliteri öldürdük. Şehitler tepesi hiç bir zaman boş kalmayacak" sözlerinin

ardından, Libya'da da ciddi kayıplar verildiği tartışmaları başladı ancak yine bu sayı da birkaç olarak telaffuz ediliyordu. Ancak Libya Ulusal Ordusu adıyla bilinen güçler, son haftalarda 16 Türk askerini öldürdüklerini duyurdular.

Son kertede 27 Şubat günü artık saklanamayacak, üzeri örtülemeyecek derecede büyük kayıplar verilince, yandaş medya da bu sorunu gündemine taşımak zorunda kaldı. Yine iktidarından muhalefetine ka-

TC ASKERLERİNİN LİBYA VE SURIYE'DE NE İŞİ VAR?

Hayal ve söylemlerin Osmanlı olmak olduğu ama gerçeklerin ise emperyalizmin sadık bir uşağı olmanın ötesinde bir anlam ifade etmediği bir durumu yaşamaktadır TC faşizmi. Şizofren bir kişinin manik depresif hallerine benzeyen bir durumdadır Tayyip Erdoğan'ın liderliğini yaptığı TC. Bir duygu halinde aşırı saldırgan, sağa sola sataşan, komşularını tehdit eden, olayları ve olguları abartan, kendini pazarlayan bir pozisyondayken (örneğin Suriye ve Libya'ya müdahale gibi) ikinci duygu durumunda ise, her seferinde acı bir şekilde kendisini hissettiren efendileri karşısında sessiz, geçiştirmeci, itaatkar bir pozisyon almaktadır. Bakınız daha önceki ve son İdlib saldırılarında alınan kayıplar sonrası Rusya'ya yönelik açıklamalara. Esad güçlerine saldırılırken, Rusya'yı Soçi anlaşmasına uymaya, uygulamaya çağırmakta Tayyip Erdoğan.

dar herkes "şehitlik", "intikam" gibi şoven söylem ve nutuklarla ve timsah gözyaşlarıyla, bir ülke için ciddi bir yıkım anlamına gelebilecek bu durumu geçiştirmeye çalışmaktadırlar.

Mesela Tayyip Erdoğan ve ekibi olaydan iki gün sonra yaptıkları bir toplantıda hikayeler anlatarak, kahkahalarla bu durumu geçiştirmeye, silikleştirmeye çalışırken, CHP gibi diğer faşist partiler de sanki o asker gönderme tezkeresinin altına imza atmamış gibi timsah gözyaşları dökmektedirler. Utangaçça veya kendi sorumluluklarını unutarak pişkince sorulan "askerimizin orada ne işi var?" soruları bu durumu ve onların sorumluluklarının üstünü örtmemektedir.

Soruya verilecek cevap şu ki; TC askeri ve diğer emperyalistlerin ve uşaklarının askerlerinin, istihbarat elemanlarının, diplomatlarının o bölgede hiçbir meşruiyeti, haklılığı ve işi yoktur ve olamaz da. Oradaki güçlere rağmen oralarda zorla bulunmanın adı işgalciliktir. Faşist TC devleti de bir taraftan yarı-sömürge özelliğinden kaynaklı emperyalistlere bağımlıyken, diğer taraftan da bölgede güç ve söz sahibi olmak istemekte ve zaman zaman efendilerine kafa tutmaktadır. İdlib'de yaşanan savaşın gidişatın Rusya'nın bu bölgedeki ısrarı ve NATO'nun alacağı tutum belirleyecektir. Türkiye'nin "emperyalistlere rağmen" bir politika gütmesi düşünülemez. Bu veriler TC'nin bölgede rahat nefes alamayacağını göstermektedir.

Sınıfın Gücünü Sınıfın İçerisinde Örgütleyelim

Empyeralist-kapitalist sistemin krizi derinleşirken işçi-emekçilerin yoksulluğu, açlığı da derinleşmektedir. Krizin yükünü işçi-emekçilerin sırtına yıkan egemen sınıflar, işçi sınıfının örgütsüzlüğünü kendine kalkan etmektedir. Örgütsüz ve kendi gücünün bilincinde olmayan işçiler ekonomik krizin daha da derinleşmesiyle intiharlara başvurmakta, sefaletin geldiği noktayı ölüm çılgılığına dönüştürmektedir.

Kriz dönemlerinde artan esnek, güvencesiz çalışma koşullarında iş cinayetleri de artarak sürmektedir. Verilere göre 2019 yılında 1736 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Bunun yanı sıra intiharlar son dönemde yaygınlaşan da yine verilere göre AKP hükümetleri döneminde (2002-2018) 4 bin 481 işçi intiharı yaşandı. Son zamanlarda ise neredeyse her gün gündeme gelen intiharlar işçilerin sistemden bir beklentisinin olmadığını göstergesi olurken bu noktada devrimcilerin işçi sınıfına dokunamadığının da göstergesi oluyor. İşçiler çözümü sınıf mücadelesinde değil intiharlar da buluyorsa bu biz devrimcilerin de sınıf politikasını ne kadar işçilere ulaştırabildiğimizle de doğru orantılıdır.

Krizin derinleşmesi işçi sınıfı ile sistem arasındaki çelişkileri artırmaktadır ve bu noktada biz devrimcilerin çelişkiyi devrimleştirme, sınıf

mücadelesinde harmanlama gibi bir sorumluluğu da ortaya çıkmaktadır. Bunu ne kadar yapabildiğimiz sınıfa olan bakış açımızı, onu örgütlemekteki araçlarımızın doğruluğunu ve aslında aynı zamanda "şehirlerde işçi faaliyeti esastır" anlayışımızı ne kadar kavradığımızı da ortaya koymaktadır. Bu dönem işsizlikle, yoksullukla, açlıkla, sefalet ile boğuşurken çözümü intiharlarda bulan işçilerin örgütsüzlüğünü, kendimizin ise işçi sınıfına ne kadar dokunamadığımızı gördüğümüz bir dönemi içermektedir.

Bizimki gibi faşist ülkelerde işçi sınıfı ile komünist partisi arasındaki temas egemen sınıflar tarafından engellenmektedir. Sınıf ile sıkı bağlar kurmanın bir yönünü semtlerde oturan işçilerle kurduğumuz ilişki belirlerken diğer ve esas yönünü ise fabrikalarda doğrudan çalışarak kurulan ilişkiler belirlemektedir. İşçi sınıfını tüm aygıtlarıyla gericileştirilmeye, özgüvensizleştirmeye, köleleştirmeye çalışan egemen sınıflar komünist partisinin ona ulaşımını da hassasiyetle engellemeye çalışmaktadır. Çünkü egemen sınıflar komünist partisinin devrimin Önder gücü olan işçi sınıfıyla bağ kurmasının kendisinin sonu olduğunun bilincindedir.

İşçilerle doğrudan temas kurmanın en verimli yönü fabrikalarda çalışarak işçi bölgelerinde konumlanmaktır. Semtlerde oturan işçilerle kurulan

bağ da önemli bir yerde durmakla birlikte fabrika içerisinde çalışarak kurulan bağ ile bir ve aynı şeyi içermez. Çünkü işçi sınıfı gücünü üretimden alır. Onu sınıf yapan fabrikalarda kolektif üretim tarzı içerisinde çalışmak ve üretimden gelen gücünü kullanmaktır. İşçilerin birbirine karşı güvensizleştirildiği, korkuyla sindirildiği, kölece çalışma koşullarına boyun eğdirilmeye çalışıldığı bir ortam içerisinde devrimci karakterlerin yer alması işçilere özgüven vermekte, işçiler arası ilişkide doğru bir tarz ortaya konarak birliği sağlamada önemli yerde durmaktadır. Fabrika içerisinde çalışırken bile işçilerle temas yine de kolay olmamaktadır. Çoğu fabrikada farklı bölümlerdeki işçilerin teması ortak alanlar olan mola ve yemek saatlerinin ayrılmasıyla engellenmeye çalışılmaktadır. Bunun amacı çoğunlukla işçiler arası birliği engelleme ve sendikalaşmayı zorlaştırmaktır. Bu durum biz devrimci işçiler açısından hem siyasi hem de sendikal çalışmanın önünü kesmektedir. Böylesi bir gerçeklikte işçilerle fabrika dışında temas kurmaya çalışmak kendimizi kandırmak olur. Öyle ki fabrika giriş çıkışlarında işçilerle bağ kurmak bile imkansız hale getirilmektedir. İşçi servisleri fabrikanın bahçelerinden kaldırılmakta, dışarıyla temas engellenmektedir. Faşizmin hüküm sürdüğü bizim gibi ülkelerde işçi sınıfıyla doğrudan temas bu nedenle önemli bir

yerde durmaktadır. Egemen sınıfların işçilerin en ufak ekonomik taleplerine dahil saldırı ve tutuklama terörü ile cevap vermesi işçi sınıfından ne kadar korktuğunun göstergesidir, işçi sınıfının komünist partisi ile bağı egemen sınıfların hükmünün sonunu içermektedir.

Kriz dönemlerinde yalnızca işsizler değil çalışan işçiler de her an işten atılma tehdidi nedeniyle açlıkla karşı karşıyadır. Bu nedenle kriz dönemlerindeki ekonomik mücadelenin politik mücadeleye dönüşmesi bir mucize değildir. Kriz ne kadar derinse, işsizlik ne kadar yaygınrsa ekonomik talepli mücadele de o derece politik bir karakter kazanmaya elverişlidir. Ekonomik mücadele ile politik mücadele iç içe geçer böylesi süreçlerde, bunun içindir ki kriz dönemleri biz devrimciler için geniş olanaklar da ortaya çıkarır. Bu olanakların komünist partisine kanalize etmek sınıf mücadelemizin esas noktasını oluşturmaktadır.

Kriz dönemlerinde araçlarımızı yaygınlaştırmalı, bulunduğumuz her alanda ve faaliyet bölgesinde geniş işçi kitlelerine gitmeyi hedeflemeliyiz. İşçileri intihara sürükleyen umutsuzluğa karşı umudun ve nihai kurtuluşun devrim mücadelesinde olduğunu işçilere kavratmalıyız. Kitlelere yaygınlaşan inançsızlığa ortaya koyduğumuz pratiklerle inancı aşılmalıyız.

Paipurth Suites yöneticileri, polis karakolunda sendika temsilcisine saldırdı

HABER MERKEZİ- Kocaeli/Karamürsel'deki Paipurth Suites şantiyesinde çalışan 7 İnşaat-İş üyesinin hiçbir hakkı ödenmeden işten atılmasına karşı şantiyenin önünde eylem yapan işçilere karakolda şirket yöneticileri saldırdı. Saldırıda İnşaat-İş örgütlenme sorumlusu Anıl Deniz Gider'in burnu kırıldı.

Paipurth Suites şantiyesinde çalışırken hiçbir hakkı ödenmeden işten çıkartılan işçiler şantiye önünde hakla-

rı için eylem yapma kararı aldı. İşçiler şantiye önüne gittiğinde saldırgan bir tutum takınan firma yetkilileri "Burada eylem yaptırmayız" dediler.

Polisin olaya dahil olmasıyla karakolda yapılan görüşmede, Paipurth Suites yetkilileri hiçbir ödeme yapmayacaklarını söyleyerek görüşme esnasında polislerin gözetiminde İnşaat-İş temsilcisi Anıl Deniz Gider'e saldırdı.

'HANGİ ADRESE GÜVENİRLERSE GÜVENSİNLER...'

İnşaat-İş konuya ilişkin kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdığı açıklamada, "Bu ani saldırganlıkta söz konusu firmanın belli "adreslere" güvenle hareket ettiği açıktır. Fakat ne yaparlarsa yapsınlar, hangi adreslere güvenirlerse güvensinler başından beri sergiledikleri bu saldırgan tutumun altında kalacaklarının altını çiziyoruz.

KHK'lı öğretmen hayatını kaybettikten sonra işe iade edildi

HABER MERKEZİ- Devletin muhalif gördüğü kamu çalışanlarına yönelik saldırılarının sonucunda işinden edilen öğretmen çalıştığı inşaatta hayatını kaybetti. OHAL komisyonu yaşamını yitiren öğretmeni işine

iade ederken sistemin adalet anlayışını da gözler önüne serdi.

İş cinayeti sonucu yaşamını yitiren 14 yıllık öğretmen Aslan Durman, OHAL Komisyonu kararı ile işine iade edildi.

Urfa Viranşehir Hürriyet İlköğretim Okulu'nda öğretmenlik yaparken OHAL kapsamında çıkarılan KHK ile ihraç edilen Aslan Durman, 14 Nisan 2019'da çalıştığı inşaatta yaşanan çökme sonucu yaşamını yitirmişti.

Komisyon, hayatını kaybeden öğretmen hakkında işine iade kararı verdi.

VİP Tekstil işçileri direnişin 100. gününü kutladı

KARTAL- Kocaeli Gebze'de kurulu olan VİP Tekstil fabrikasından sendikalı oldukları için atılan işçilerin direnişi 100. gününü geride bıraktı. Sendikalı olarak işe geri dönmek için mücadelelerini 100 gündür kararlılıkla sürdüren işçilere bugün pek çok fabrikadan işçiler destek ziyaretinde bulundu.

100 gündür soğuk havaya, polis baskısına ve her türlü zorluğa rağmen mücadelelerini kararlı şekilde sürdüren işçiler, yakın zamanda greve çıkarak kazanımla sonuçlandırılan Trelleborg işçileri, Sarkuysan işçileri, Gebze EYT derneği üyeleri

ve başka pek çok iş yerinden işçiler ziyaret etti.

İşçiler direnişlerinin 100. gününü pasta keserek, "kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganları eşliğinde kutladı.

Patron, kendilerini madene kapatan işçilerin dışarıyla iletişimini kesti

HABER MERKEZİ- Çanakkale Yenice'de üç aydır maaş alamayan ve DİSK'e bağlı Dev Maden-Sen'e üye oldukları için 10'u işten çıkartılan, NESKO Madencilik'e ait bakır madeninde çalışan 33 işçi dün kendilerini maden ocağına kapattı. Alınamayan maaşlar, kötü çalışma koşulları, sendikasılaştırma, üye oldukları Dev Maden-Sen'den istifaya zorlanma ve işten çıkartılma nedeniyle kendilerini ocağa kapatan işçiler, içeriden gönderdikleri video ile açlık grevine başladıklarını ve haklarını alıncaya kadar direnişe devam edeceklerini açıkladı.

İŞVEREN MADENDEKİ İŞÇİLERLE İLETİŞİM KURULAN CİHAZLARI KAPATTI

Bugün Muharrem Erkek'in ziyareti sırasında konuşan bir maden işçisi, aşağıda madende olan işçilerle olan iletişiminin işveren tarafından kesil-

diğini belirterek, aşağıdaki işçilere bir şey olması durumunda haber alınamayacağını, yukarı çıkartma imkanı olmayacağını ifade etti.

ASKER, MADENCİ YAKINLARININ YÜRÜYÜŞÜNÜ ENGELLEDİ

Çanakkale Yenice'de Nesko Maden İşletmesinde kendilerini madene kapatan işçilerin yakınlarının işçilere destek için yaptığı yürüyüşü asker engelledi. İşçi yakınları, 'Hakkımızı istiyoruz' dedi.

2019'da borcunu ödeyemeyen ve doğalgazı kesilen abone sayısı bir milyonu aştı

HABER MERKEZİ- Doğalgaza gelen zamlar nedeniyle 2019'da borcunu ödeyemeyen ve gazı kesilenlerin sayısı bir milyonu aştı. Halk yoksullukla cebelleşirken faturalar bitmek bilmiyor, krizin faturası her zamanki gibi halka kesiliyor.

2014-2018 yılları arasında doğalgazı kesilen toplam kişi sayısı ise 5 milyon 386 bin 338'i buldu.

Partizan: 'Armenak'ın halka ulaşmasını engelleyemeyecekler'

İSTANBUL- "Alında Kılıç Yarası/Armenak" belgeselinin gösterimlerinin Ankara ve İstanbul'da yasaklanmasına dair Partizan tarafından İstanbul İHD Şubesi'nde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Partizan temsilcisi tarafından yapılan açıklamada, uzunca bir dönemdir politik içerikli etkinliklerin yasaklandığı ifade edildi. "Düşün-

ce, ifade ve basın özgürlüğünün yasaklandığı, her türlü muhalif sesin alabildiğine kısıtlandığı ve devlet şid-

detiyle bastırıldığı ülkemizde ileriler, aydınlar, sanatçılar, akademisyenler, demokratlar ve devrimciler sürekli bir baskıyla yüz yüzedir. Devlet ve siyasi

iktidarın kendi çıkarları için zararlı gördüğü her türlü fikir ve üretim yasaklanmakta ya da yayılması engellenmeye çalışılmaktadır" ifadelerinin yer aldığı basın açıklamasında Armenak

belgesel gösterimlerinin yasaklanmasının da bu saldırı politikalarının bir yansıması olduğu belirtildi.

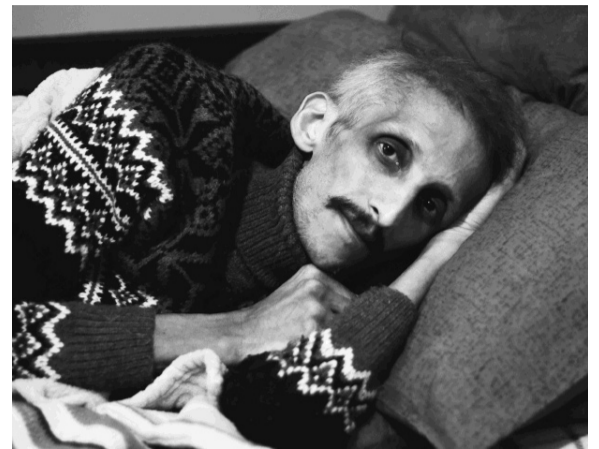

Grup Yorum için yapılan basın açıklamasına polis saldırdı: 7 kişi gözaltına alındı

HABER MERKEZİ- Kadıköy Süreya Operası önünde Grup Yorum'un taleplerinin kabul edilmesi için yapılan basın açıklamasına polis saldırdı. Polis saldırısında, Aygül Bilgi, Ahmet Gökçek ve Meral Hır'ın da aralarında bulunduğu 7 kişi darp edilerek gözaltına alındı.

GRUP YORUM ÜYESİ İBRAHİM GÖKÇEK'E 'ELEKTRONİK KELEPÇE' TACİZİ

Girdiği ölüm orucu üzerine hapis-hanede kalamaz raporu ile tahliye edilen Grup Yorum üyesi İbrahim

Gökçek'in 255 gündür eylemini sürdürdüğü evi ablukaya alan polisler, elektronik kelepçe takmak istedi.

Elektronik kelepçenin takılmasına izin verilmedi.

Sakine Oğuz'un katilinin yargılandığı davanın ilk duruşması 10 ay sonra görüldü

HABER MERKEZİ- Geçtiğimiz yıl Derim'in Hozat ilçesinde katledilen ve cenazesine işkence yapılmış halde bulunan Sakine Oğuz'un katilinin yargılandığı davanın ilk duruşması görüldü. Sanık Medet Can Ataş'ın tutukluluk haline devam kararı verilerek adli dengesinin bozuk olduğu gerekçesiyle Bakırköy Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne sevk edildi. Olaydan "10 ay sonra" görülen ilk duruşmada yerin keşfinin yapılmasına karar verildi. Mahkeme, davayı 11 Haziran'a ertelendi.

Sanığın, annesinin ve babasının tanık olarak dinlendiği davada, Medet Can Ataş'ın adli dengesinin yerinde olmadığı iddia edildi.

Halfeti'deki işkenceye dair ATK: Sıyrık var ama ölümcül değil

HABER MERKEZİ- Halfeti'de karakol bahçesinde yüzükoyun yatırılarak işkenceye maruz kalanlara dair bilirkişi raporu hazırlayan asker, "işkence yok" iddiasında bulundu. ATK ise, "Sıyrıklar var ama ölümcül değil" dedi.

Urfa'nın Halfeti ilçesine bağlı Dergili (Dêrto) Mahallesi'nde, 18 Mayıs 2019 tarihinde yaşanan çatışma sonrası Halfeti ve Bozova ilçelerinde gözaltına alınan 54 kişiye işkence yapıldığı gerekçesiyle başlatılan soruşturma kapsamında hastane ve kamera görüntülerine ilişkin bilirkişi raporu hazırlandı.

Raporda, işkence gördüklerini belirten 18 kişinin beyanlarına yer verildi. Raporda beyanına yer verilenlerden biri olan Cindi Zincirkıran, işkenceye maruz kaldığını belirterek, "TEM şubeye getirdiler sonra nezarethaneye götürdüler. Sonraki gün akşam bana işkence yapmaya başladılar... Yüzüme çuval geçirdiler. Elimi arkadan bağladılar. Kıyafetlerimin hepsini çıkardılar... Bana özel bölgemde elektrik veriyorlardı. 12 gün boyunca 8 kez değişik değişik işkencelere maruz kaldım. Özel bölgemi elleri ile sıkarak sert bir cisim ile vurarak işkence yaptılar..." şeklinde yaşananlara değindi.

AKP'li vekilden depremden etkilenen köylülere: 'Beğenmiyorsanız onlar gelsin size baksın'

HABER MERKEZİ- Arka arkaya yaşanan şiddetli depremlerin ardından TC devleti, kendi gücünü (!) kanıtlamak için köylülere yardımların ulaşmasını engellerken bir olay da Van'da yaşandı. Türkiye-İran sınırındaki depremin ardından, evleri yıkılan köylülere ziyaret eden AKP'li vekil, halkı tehdit edip, mevcut durumu ima ederek "Beğenmiyorsanız onlar gelsin size baksın" dedi. Söz konusu Kürtler olduğunda, TC devleti, burjuva sosyal devlet yalanının arkasına gizlenmeye ihtiyaç dahi duymadan, depremedelere köstek oluyor.

AKP Van Milletvekili Abdulahat Arvas, Van Valisi Mehmet Emin Bilmez ve askerler ile birlikte dün öğlen saatlerinde depremde yıkılan yapıların olduğu Gelenler ve Özpınar köyüne gitti. Yardımların ulaşmadığına tepki gösteren köylüleri AKP'li Arvas, "Eğer beğenmiyorsanız tüm ekibimizle kalkıp gidelim, onlar gelsin size baksın." diyerek tehdit etti.

'TALİMAT VERELİM BİZ BU KÖYÜ TERK EDİYORUZ'

Tepkilerin artması üzerine burada ko-

nuşma yapan Arvas, "Valimiz ve bakan yardımcımız sizin hizmetinizde. Cumhurbaşkanımız talimat vermiş. Üç gündür sizin için buradayız. Eğer beğenmiyorsanız tüm ekibimizle kalkıp gidelim, onlar gelsin size baksın. Talimat verelim diyelim biz bu köyü terk ediyoruz. Diyeceğiz bu köyün ihtiyacı yoktur ve perişan olmamıştır. Bu köy zengin ve ağa köyüdür. Kim geliyorsa gelsin bu köye sahip çıksın. Bunu da yapabiliriz" ifadelerini kullandı.

"Demokrasi İşte Böyle Bir Şey"

Tüm dünyanın koronavirüsü tartıştığı şu günlerde Almanya'da emekçileri tehdit eden bir başka virüs olan ırkçı saldırı ve katliamlar gözle görülür bir şekilde arttı. En son Hanau kentinde bir kafeye düzenlenen ırkçı saldırı sonucu, çoğunluğunu Türkiyeli göçmenlerin oluşturduğu dokuz göçmen, ırkçı saldırıyla katledildi.

men cinayetinin arka planında polislerin yer alması, bugünkü katliamda da bu saldırıların devletten bağımsız bir saldırı olmadığını göstermektedir. Zira MDR Saçsən gazetesinde yer alan bir haberde Neo-nazilere yönelik yapılan ev baskınlarında ele geçirilen silah ve mermilerin Alman polisine ait olduğu ancak bunların Neo-nazilerin eline nasıl geçtiğinin belirlenemediği yazıldı. Özellikle ka-

tabloya sessiz kalınması, yeterli tavır alınmaması ve tepki gösterilmemesi, tam da emekçiler arasında bölünmeyi ve parçalanmayı daha da derinleştirecektir. Bunun başta Avrupalı egemen sınıfların ekmeğine sürülen bir yağ olacağından hiç kuşku yoktur.

Krizlerle debelenen başta Fransa olmak üzere Avrupalı egemen sı-

İrkçı saldırı Almanya'da protesto edildi

ALMANYA- 20 Şubat'ta Almanya'nın Hanau kentinde yaşanan ırkçı katliam sonrasında, Avrupa'nın bir çok kentinde göçmen ve yerli örgütler eylem çağrısı yapmıştı. Bu kapsamda 22 Şubat Cumartesi günü Duisburg'ta ikinci eylem gerçekleştirildi.

AGEB'in de içinde bulunduğu çeşitli kurum, parti ve örgütlerin yer aldığı yürüyüşe katılım oldukça yoğundu.

Ana Tren Garı'ndan, Şehir Merkezine doğru yapılan yürüyüşte sık sık "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganı atıldı.

Şehir merkezinde yapılan konuşmalarda, geçtiğimiz yıllarda artan ırkçılığın bir devlet politikası haline geldiği dile getirilirken, aynı zamanda bu duruma karşı sergilenmesi gereken tavrın da önemi vurgulandı. Yaklaşık iki saat süren eylem, konuşmaların ardından son buldu.

NÜRNBERG

Nürnberg Lorenzkirche'nin önünde Hanau'da yaşanan ırkçı saldırı protesto edildi.

Alman anarşist grupların yaptığı eylem çağrısına birçok Alman ve Türkiye'li kurum ve bireyler katılım sağladı. Partizan ve diğer katılım sağlayan örgütlerin bildirimleri ve mesajları okundu.

Konuşmaların ardından kitle çarşı merkezine doğru yürüyüşe geçti. Eylemciler yürüyüş esnasında "Faşizme karşı omuz omuza" "Ob ost ob west nieder mit der Nazipest" sloganları attı.

ULM

Avrupa'nın birçok kentinde bu saldırıyı kınamak için kitleler sokağa döküldü. Ulm'de de bu bilinçle Hanau saldırısını protesto etmek için İrkçılığa Karşı Ulm İnişiyatifi'nin yaptığı çağrıyla Alman devrimci ve ilerici güçleri, göçmen örgütleri ortak bir eylem gerçekleştirdi. Eylem kitlesel bir protestoya dönüştü.

Kitle hem bu saldırıyı hem de devletin ırkçı politikalarını nefretle kınadı. Eylemde saldırıyı kınayan Türkçe ve Almanca sloganlar atıldı. Saldırıyı protesto eden birçok pankart, döviz taşındı. İrkçılığa ve faşizme karşı ortak mücadeleye dair vurgu, eylemde öne çıkan politik tutum olarak şekillendi.

Saldırı ilk yaşandığı anda Alman medyası, normal bir saldırı gibi lanse ederken daha çok susmayı ve saldırganın psikolojik sorunları olduğu üzerinde durdu. Hatta bazı gazeteciler, olayın vahametini gizlemek için katledilenlerin aileleri tarafından saldırıya uğradıklarını manşetlere taşımaktan da geri durmadılar. Ancak çok geçmeden bunun Neo-naziler tarafından göçmenlere yönelik bir ırkçı saldırı olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar. Merkel ise televizyonlarda "İrkçilik bir zehirdir ve bu toplumumuzda mevcuttur" diyerek, yaşanan ırkçı saldırıyı itiraf etmek zorunda kaldı.

Hanau katliamından bir hafta önce bir minibüs içerisinde yakalanan ve Neo-nazilere ait olduğu ortaya çıkan silahlarla beraber yakalanan 12 kişilik Neo-nazi hücre ve sonrasında ortaya atılan iç savaş çığırtkanlığı, bu saldırının işaretlerinden biriydi aslında.

2000-2006 yılları arasında Neo-naziler tarafından işlenen birçok göç-

pitalist emperyalist sistemin yoğun kriz dönemlerinde ırkçı saldırıların artmasının bir tesadüf olmadığını da görülmesi gerekmektedir.

Katliamın hemen ardından Almanya başta olmak üzere Avrupa'nın birçok ülkesinde katliama tepki eylemleri yapılırken bu eylemlerin istenilen düzeyde olmadığı da bir gerçektir. İrkçilik, kapitalizmin kriz dönemlerinde kitleleri böl-parçala-yönet politikasının bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Özellikle Avrupa'da son yıllarda sağcı partilerin iktidara gelmelerinde bu politikaların ciddi etkisi vardır. Nitekim krizlerin yarattığı işsizlikten esas olarak göçmen işçiler sorumlu tutulmaktadır. Bunun yarattığı düşmanlığın bir sonucu olarak zaten var olan Neo-nazilerin etkisi olarak ırkçı saldırılarda da bir artış söz konusu olmuştur.

Kuşkusuz bu tabloyu en geniş şekilde teşhir etmek ve ırkçı saldırılara karşı tüm emekçilerin ortak mücadelesini örmek ve karşı koyuş göstermek oldukça önemlidir. Bu

nıflar, kriz karşısı gelişen toplumsal dinamikleri bölme ve parçalama politikaları uygulamaktadır. Ne krizin-işsizliğin sebebi göçmen emekçilerdir ne de ırkçı saldırılar burjuva demokrasisiyle (!) yönetilen Avrupalı egemen sınıflardan bağımsızdır. Tam tersi ırkçılık, egemenlerin kendi politikasıdır ve dökülen her damla kanda onların izi vardır. ABD'de Wordstritt eylemleri sırasında atılan ve emperyalist kapitalist sisteme atfen söylenen "Demokrasi işte böyle bir şey" sloganı bugün Avrupa'nın içinde bulunduğu durumu da özetlemektedir.

Emperyalizme vurulacak her darbe, ırkçı saldırılara bir yanıt olacağı gibi, ırkçılığa karşı gelişecek her mücadele de emperyalist kapitalist sisteme karşı mücadelenin bir parçası olacaktır. Mücadeleyi büyütme görevi tüm can yakıcılığıyla önümüzde durmaktadır.

Almanya Duisburg'tan Bir Yeni Demokrasi Okuru

Deprem Toplumsal Bir Olgudur

Türkiye, coğrafi olarak faal fay hatlarına sahiptir. Belli aralıklarla büyük depremler gerçekleşmektedir. Buna rağmen egemen sınıflar azami kâr hırsıyla hareket ederek gerekli önlemleri almamaktadır. Elazığ ve Van depremi bu gerçekliği bir kez daha gözler önüne sermiştir. Can kaybına neden olan depremin kendisi değil, egemenlerin kâr ve rant peşinde koşmalarıdır.

Depremlerin neden birer felakete dönüştüğünü sorgulamamız gerekir. Depreme dair sınıfsal bakış açısı ne olmalıdır?

Deprem ve getirmiş olduğu yıkım ve ölümlerin neden olduğuna ilişkin tartışma yeni değildir. Feodal toplumdan bu yana bilinen tartışmalar vardır. Feodal toplumda bu olaylar daha çok din eksenli açıklanırdı. Yani tanrının gazabı olduğu söylenirdi. Dinden sapan halka tanrının bir cezalandırma-

sı olarak görülürdü, benimsetilmeye çalışılırdı ama ne var ki cezalandırılanlar hep yoksullar olageldi! Ağalar ve beyler tanrılar tarafından cezalandırılmazdı ama hakim ideoloji olarak topluma bu bakış açısı benimsetilirdi.

Kapitalizm ile birlikte bilimin daha da gelişmesiyle depremin nedeni bilimsel olarak keşfedildi. Aynı zamanda hakim ideoloji eski ideolojik bakışı yıktı. Ona karşı kendi bakışını kurdu. Yani deprem ideolojik bir olaydı ve bunun yarattığı kayıplara karşı tedbir alınsa da esasta bir şey yapılamazdı. Bu da bilimsel olandı ama yine bu bakışa göre de depremde ölenlerin hep yoksullar olması, yıkılan hasar gören yerlerin yoksulların yaşadığı yerler olmasına bir yanıt yoktu.

Evet deprem jeolojik bir doğa olayı olarak meydana gelir fakat yıkım, hasar ve ölümleri toplumsal yapıdaki sınıfsal konuma göre olur. Sabancı-

ların, Koçların evi yıkılmaz, deprem ezilenleri vurur. Yani sınıflı toplumlarda doğa olaylarının toplumlara etkileri de sınıfsal duruma göre farklı olmaktadır. Depremi ne tanrının bir gazabı olarak ne de salt bir jeolojik olay olarak değerlendirmek mümkündür. Depremin nedeni jeolojik bir olay olabilir ama bunun toplumdaki etkisi tamamen sınıfsaldır. Yani bir bütün tüm toplumsal kesimler, deprem gibi doğa olaylarından aynı oranda etkilenmez. Ezen sınıflar yok denecek düzeyde etkilenir, ezilenler ise her depremde perişan olur, ölür. Ezilenler yıkımla, felaketle yüz yüze kalırken ezenler bu durumu da fırsata çevirme peşindedir.

Bu tip felaketlerde bir kez daha toplumda herkesin aynı gemide olmadığı anlaşılır ama hakim sınıflar tüm ideolojik araçları kullanarak bir kez daha sınıfsal farkları görünmez kılıp toplu-

mu, birlik ve beraberlik diyerek kendi bayrağı altında toplamaya çalışır. Hakim sınıflar çoğu olayda olduğu gibi doğa olaylarının bir felakete dönüşmesinin sorumlusu iken iki yüzlüce kurtarıcılağa soyunur, timsah gözyaşı döker.

Jeolojik fay hatlarının kırılması olarak açıklanan deprem, toplumsal fay hatlarını tetikler ve etkisi ezen ve ezilenlere göre olur. Jeolojik depremin tüm şiddeti yoksulların, emekçi halkın üzerinde görülür.

Bu tip olaylarda da toplumun sınıflara bölündüğü tüm çıplaklığı ile görülür. Bunu kapatmak için tüm ideolojik propaganda araçları kullanılsa da mızrak çuvala sığmaz.

Sistemin özü sömürü üzerinedir. Her olayı, krizi fırsata çevirmek ister. Bir tarafta depremden önce deprem korkusunu fırsata çevirip güvenli olmayan konutları yoksullara satar. Diğer tarafta deprem sonrası fırsatçılık yaparak halkın çaresizliğini sömürür. Deprem ile birlikte sistemin tüm çürümüşlüğü ortaya saçılmış olur. Egemenlerin ahlaki değerinin olmadığı halkı kandırmak için ifade ettikleri ahlaki söylemlerle bir kez daha ortaya çıkar.

Bu sistem her durumda işçi sınıfı ve üzerinde yoksulluğu, yoksunluğu, felaketi ve ölümü dayatmaktadır. Onun içindir ki bu sistemi yıkmamanın gerekliliği bu depremlerle de bir kez daha ortaya çıkmıştır. Demokratik halk iktidarı kurulmadan deprem, halkın felaketi olmaktan çıkmayacaktır. Depremin felakete dönüşmesi ancak bu sistem alaşağı edilerek engellenir.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

“Ekolojik ve Ekonomik Yıkım: Mega Projeler ve Kanal İstanbul”

İSTANBUL- Ovacık Köy Dernekleri Komitesi ve Munzur Çevre Derneği (MÇD) dün İstanbul Gazi Mahallesi’nde bulunan Cemevinde “Ekolojik ve ekonomik yıkım: Mega projeler ve Kanal İstanbul” konulu bir panel gerçekleştirdi.

Gazi halkının katılım sağladığı, Prof. Dr. Haluk Eyidoğan, Çevre Mühendisi Dilek Kurtuluş ve Metalürji Mühendisi Cemalettin Küçük’ün ise konuşmacı olduğu panelde, genelde bütün uygulamalar, özelde mega projeler

sermayenin talebidir ve uygulanmaktadır vurgusu yapıldı.

İlk sözü alan Eyidoğan, Kanal İstanbul ve deprem gerçeğine dikkat çekerek,

Kanal İstanbul’a ayrılan bütçenin deprem için ayrılması gerektiğine vurgu yaptı. Su kaynaklarının tükendiğine, nüfusun arttığına değinen Eyidoğan, maliyetin yükseldikçe yıkımın ve talanın bilançosunun da boyutlandığına işaret etti.

Ardından söz alan Dilek Kurtuluş ise, hava alanı ve ikinci boğaz köprüsünün yarattığı talan ve yıkımın üzerine Kanal İstanbul projesinin uygulanması halinde temiz, içilebilir ve kullanılabilir su kaynaklarının tümünden yok

edileceğine vurgu yaptı.

Son olarak söz alan Cemalettin Küçük ise, sorunların yanlış tanımlandığını, fay hattı, deprem büyüklüğü gibi konuların tartışılıyor olmasının sorunun esasını örttüğünü, esas sorunun kapitalist sistem ve onun tercih ve uygulamaları olduğunu vurguladı.

Soru cevap şeklinde devam eden panel, yaşam alanlarına sahip çıkma ve dayanışma mesajlarıyla sonlandırıldı.

AKP “Dinci” Değil Din Bezirganıdır!

Her sınıf kendi ideolojisi üzerinde yükselirken politik yapılanmasını da buna göre kurmaktadır. Bu, toplumsal yapılanmaya yön veren iktidarın kendisidir. Egemen sınıfların iktidarlarını kurmak ve devamlılığını sağlamakta din her daim önemli bir araç olmuştur. Gerek feodal toplumda, gerekse de kapitalizmde bunu aleni biçimde görmek mümkün. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, egemen sınıflar açısından din, ayrı bir yer arz ediyor. Yoğun sömürü, yoksulluk, açlık ve sefalet içindeki yaşam, din kisvesiyle topluma kabul ettiriliyor. Başka bir ifadeyle, egemen sınıflar din bezirganlığı yapmaktan geri durmuyor. Söz konusu kendi çıkarları olduğunda her yolu mübah görüyorlar. Din halkın safi inancı olmaktan çıkıp egemenlerin dini olarak, egemen sınıfların çıkarlarına toplumun tüm üyelerini ideolojik ve politik olarak şekillendirmenin aracı haline getirilmektedir. Son yirmi yıllık AKP hükümetleri dönemine bakıldığında bu nesnel durum daha net görülmektedir.

Egemen sınıflar, kendi ideolojisi ekseninde toplumsal yaşamı şekillendirirken, devlet erkini etkin biçimde kullanır. Devlet eliyle, toplumda inanca dayalı baskı, tahakküm oluşturulur. Din, kendi istemlerini “Allah’ın buyruğu” olarak göstermenin bir aracı olur. İnanç sömürüsüyle toplumun kapitalist sistemin dışına çıkması engellenir. Bunu yapabilmek için egemen sınıflar “din adamları” yetiştirir. Bu “din adamlarının” görevi, toplumu egemen sınıfların tahakkümü altında yaşamaya razı etmektir.

TC’nin kuruluşunda da din, ulusal kimliğin oluşturulması açısından etkin olarak kullanılmıştır. Bu kapsamda din önce “laiklik” adı altında devlet denetimine alınmıştır. Bizzat M. Kemal’in “emriyle” Diyanet İşleri Başkanlığı kurulmuştur. O günden bugüne Diyanet toplumu şekillendirmenin, sisteme tabi kalmanın bir aracı olarak kullanılmıştır. Osmanlı dönemindeki, şeyhülislam, molla ve ulemanın yerini müftü ve imamlar alırken değişmeyen şey dinin toplum

üzerindeki baskı aracı olarak kullanılmasıdır. Devlet hakimiyetini -otokratesini devamlılığını sağlarken “din adamları” üzerine düşen görevi yapmıştır. Bugün, AKP iktidarının Diyanet, cemaatler, tarikatlar, “vakıflar”, “dernekler” toplumsal yaşama müdahale eden dini araçları olmuştur. Dönemler değişse de uygulamalar ya da dinin, egemenlerin dini olarak misyonu aynı kalmaktadır.

Hakim sınıf klikleri, dini kendi çıkarları içinde kullanmaktan geri durmazlar. “Laikliği” savunanlarla “muhafazakar” olanların ortaklaştığı yer dini kendi çıkarları için, iktidar olmak için

vakıflar (Ensar, Türgev vs.) cemaatler (İsmailağa gibi), tarikatlar (Süleymanlılar, Menzilciler vs.) üzerinden toplumu kendi ideolojisi etrafında şekillendirmek ve güçlü bir kitle tabanı yaratmak için dini kullanmıştır, kullanmaya da devam etmektedir. Özellikle yoksul kesime bu dini oluşumlar aracılığı ile gitmekte, bir taban yaratmaktadır. Her sıkıştığında İsmailağa cemaatine gitmesi, Menzilcilere kaşık sallaması, Süleymanlılarla secdeye durması boşuna değildir. AKP’nin kadrolarının şu veya bu şekilde bu dini oluşumlarla ilişkileneşleri söz konusudur.

Türkiye’de en büyük bağışlar AKP cenahının yurtlarına yapılmaktadır. Paralar, vakıf ve dernekler üzerinden yurtdışına çıkarılmaktadır. Dini duygular sömürülerek toplanan bu paralarla birileri zengin olmakta, pırlantalı düğünler yapmaktadır. Bütçeden en çok Diyanet’e pay ayrılması dönen rantın göstergesi olmaktadır. Bu paranın nereye gittiği ise hiç sorgulanmamaktadır. Zira söz konusu olan dini bir kurumdur! Sorgulanmamaktadır! “Kader’in önüne geçilmez”, “Allah öbür dünyada bunun hesabını sorar”, “Yetim hakkı yenmez” inancı din bezirganlarınca rant için son sınırına kadar kullanılmaktadır. Başka

bir ifadeyle, dinin onlara yarattığı kalkanla, açıktan gani gani götürmektedirler. Harun gelenler kanun gitmektedir. Yetim hakkından dem vurup dini bir araç olarak kullananlar, halkı sefalet, yoksulluğa mahkum edenlerdir. Halkın sefaleti üzerinden birçok cemaat holdinglemiştir. Ezilen halkın dini duyguları inançları iligine kadar sömürülmektedir.

AKP iktidarı süresince, dinin egemenlerin elinde iktidara

kullanılmalarıdır. AKP’nin muhafazakar yaşamı, toplumda egemen kılmak istemesi ve bu amaçla cemaat, dernek, vakıf gibi kendisine yakın oluşumları desteklemesi boşuna değildir. CHP kliğinin, AKP’nin muhafazakar kimliğini öne çıkarması iktidar kavgasının bir boyutudur.

AKP öncesi dönemde, bugün “laikliği” öne çıkaran hakim kliğın iktidar olduğu dönemde, devlet eliyle-izniyle dernek, vakıf, cemaat gibi dini oluşumlara izin veriliyordu. “Laik Cumhuriyet” olarak bir kimlik tanımlayan TC devleti, dini bu sınırlar içinde, toplumu laik düzene göre şekillendirmek için kullanıyordu. Kurulan bu dini oluşumlar (ki bunlar Sünni/Hanefi mezhebini esas alan oluşumlardır) iktidar olan hakim kliğın politikaları çerçevesinde işlev görüyordu. AKP döneminde ise değişen tek şey, laiklik sınırının gevşetilmesidir. AKP,

Meselenin bir diğer yönü ise AKP’nin bu alanı rantın ve yolsuzluğun bir aracı haline getirerek milyar dolarları, yoksul halkın alın terini cebe indirmek için kullanmasıdır. “Yardım” dernekleri, vakıflar vb.leri birer aile şirketine dönüşmüştür. Kurulan vakıf, dernek vs.lerin hemen her birinde AKP’li kadroların kendileri veya aileleri yönetici konumundadır. Bunların başında, oğul Bilal Erdoğan’ın başkanı olduğu okçulukla nam salan TÜRGEV gelmektedir. Bu oluşumlar-kurumlar, AKP’li belediyelerin verdiği “desteklerle” uluslararası camiaya kadar adını duyurabilmektedir. Bunun bir diğer anlamı yolsuzluğun ve rantın boyutudur. Belediyeler üzerinden bu oluşumlara bina, arsa, para gibi “hibe” edilenin haddi hesabı yoktur. Bu yolsuzluk kervanına Kızılay da dahil olmuştur. Ensar Vakfı’na 8 milyar dolar aktarılmıştır.

giden yol ve iktidar aracı olduğu bir kez daha açıktan görülmüştür. Tarihler boyu dinin işlevi, misyonu hep böyle olmuştur. İktidarlar değişse de dinin işlevi-misyonu değişmemiştir. AKP gibi muhafazakar kimliğe sahip iktidarlar için din, kitlesel taban ve güç için Allah’ın bir lütfudur! Aynı zamanda, din, ezilen halklar üzerindeki sömürünün baskının, hasır altı edilmesinin en etkin aracıdır. Din, Ensar Vakfı’nda olduğu gibi yolsuzluğun, rantın üstünün örtülmesinin bir aracı olmuştur. Din, egemenlerin dini, halkı kandıran, egemen sınıfın çıkarına göre şekillendiren, toplumsal yaşama müdahale eden ideolojik ve politik baskı aracıdır. Halkın dini inancıyla uzaktan-yakından alakası yoktur. AKP’nin din bezirganlığının sınıfsal özü burada saklıdır.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

İslam ve Sol Çalıştayı Üzerine...

Marxizm, Din ve Devrimcilik - 2

Yazımızın ilk bölümünü İslam ve Sol Çalıştayı'nda Levent Gültekin'in İslam ve sol bir araya gelmezse solcuların faşist, dindarların ise yobaz olacağına (!) dair sözleriyle bitirmiştik. Maksatlarını; sorgulama ve ortaklıkları öne çıkarma olarak lanse etseler de Levent Gültekin'in ve diğer birçok sunum sahibinin 'sol' genellemesiyle Marxizm'e ve 'sol'a dönük düşünsel saldırı ve önyargılarını görmek mümkün. Gültekin, solda düşünce olmadığı, solun akıl etmediği, değişmediği ve eşitlikçi, özgürlükçü olmadığı gibi sözleri bir çırpıda zikrettikten sonra "bizim solculuğumuz da dindarlığımız da sahte" diyerek sözlerini sürdürüyor. Sonuçta ne diyor Gültekin; 'ideolojiler sahte, insanlık, iyi bir eğitim ve anayasa lazım.' Onca latife ve kötülemenin sonunda sözün gelip bağlandığı yer içeriğinde hiçbir somutluk bulunmayan burjuva bir söylem oluyor. Oysa "solcusu" ve "İslamcı" birleşip Marxizmi Aydınlanmacı olmakla suçuyorlardı. Çelişkiye bakın ki 'sol' eleştirisinin kendisi de birçok sunum açısından Aydınlanmacılığın çocuğu liberalizme demirlemekten başka bir işe yaramıyor.

'Solcu' ve 'İslamcı' sunumların ortaklaştığı konuların başında Marks'ın "din halkın afyonudur" sözünün Marksistler tarafından tek taraflı olarak çarpıtıldığı, istismar edildiği veya kavranmadığı geliyor. Marks, dini sadece bu yönüyle ele almamış, dinin aynı zamanda "gerçek ıstıraba karşı protestonun bir ifadesi, mazlumların iç çekişi, kalpsiz dünyanın kalbi ve ruhsuz koşulların ruhu" olduğunu da söylemişti. Çalıştayda bu konu o kadar çok tekrarlanmış ki yeni bir şey keşfedildiğini sanıyorsunuz. Oysa Marks'ın dine dair görüşlerinin bütünlüğü ve dinin bu özelliğine dair fikirleri hiç de bilinmiyor değil. Marxizmin dine dair görüşlerine ayrıca yer vereceğiz fakat "solu" Marks'ı istismar etmek ya da anlamamakla suçlayan görüşlerin kendisi tam da bu konuda Marks'ı istismar etmekten geri durmuyor. İşin daha ilginç Marxizmi savunmayanların ve hatta Marxizmi Aydınlanmacılıkla suçlayanların dahi Marks'tan kırptıklarıyla 'sol'a suçlama getirmeleri... Genel olarak Aydınlanmacılık eleştirisi getirilse de 'sol' adı altında yapılan genellenmenin içerisinde herkes var. Doğal olarak suçlama Marx-

izmi ve devrimcileri de kapsıyor.

AYDINLANMACILIK ELEŞTİRİSİ İSLAMI OLUMLAR MI?

Kuşkusuz ülkemizde Marxizm adına Aydınlanmacılığın teorisini yapan birçok kesim var. Ve ne yazık ki bu revizyonist, reformist görüşlerin etki alanı epeyce fazla. TKP gibi örgütler başta olmak üzere Kemalizm'i savunan ya da Kemalizm'le tam olarak hesaplaşmamış hareketlerin düşünsel arka planında Aydınlanmacılık vardır. Fakat bu kesimler ülkemizde Marxizmi mi temsil etmektedirler? Ya da ülkemizdeki Marksist hareketler bu Aydınlanmacılık çuvalının içine

doldurularak doğru bir biçimde tartışılabilir mi? "Gerçek İslam" tartışması yapmak bizim işimiz değildir; biz genel olarak dini ve özelde İslamı, Marxizmin teorisine uygun olarak analiz etmekle yetiniriz. Fakat söz konusu Marxizm-Leninizm-Maoizm ise ayrıştırmaksızın, 'sol' genellemesiyle ülkedeki komünist ve devrimcilerin kötülenmesine sessiz kalamayız. Çalıştay bu yönüyle kendini kısır bir döngüye hapsedmiş; 'sol'a "gerçek İslam"; İslamcılara ise "gerçek Marxizm" tartışması yaptırmakla malul olmuştur. Oysa bu tartışmanın her iki kesim açısından da "ortaklıklar" adına pragmatizm içerdiği açıktır. Teorik ve düşünsel bazda Marxizmin Müslümanlara komünal, kurtuluşçu, devrimci kimi örnekler üzerinden "gerçek İslam"ı telkin etmesi ne kadar tutarsızsa İslamcılarının da 'sol'a "sosyalist Müslümanlık" üzerinden "gerçek Marxizm"i telkin etmesi bir o kadar tutarsızdır. Bu kısır tartışma o kadar ilerlemektedir ki İslam mı daha kötü yoksa Marxizm mi ya da tersinden hangisi daha iyi gibi bir soyut fikir

yürütmelere dönüşmektedir. İslamı İŞİD, Müslüman Kardeşler, AKP, emperyalizmin kuklası birçok Arap ülkesi vb. üzerinden tartıştığınızda yani İslamın hâkim sınıfların ve gerici güçlerin de bayrağı haline gelebildiğini ortaya koyduğunuzda hemen karşınızda birçok çarpıtımla beraber Sovyetlere, Çin'e ve modern revizyonist bürokratik yönetimlere dair karşı cevaplar bulmanız gecikmeyecektir. Tartışma bu şekilde iyice demagojikleşmekte; Che ve Mao'nun gerilla üstadının Fas'lı devrimci bir Müslüman gerilla lideri Abdülkerim el-Hattabi olduğu gibi saçma tartışmalara evrilmektedir. (İslam Özkan)

Fakat en "acıklısı" Marxizm adına söz eden kimi görüşlerin, savunduklarını iddia ettikleri ideolojinin arkasında durmamaları, Marxizm adına yapılan hataları dini veya İslamı olumlamanın gerekçesi yapmalarındır. Bu görüş sahipleri Marksist olduklarını iddia etmektedir ancak Aydınlanmacılığı yadsımak dışında dillerinde Marxizmin teorisine, örneğin üretim ilişkileri ve sınıf savaşımına dair pek bir şey duymak mümkün değil. Soyut bir devrimcilik ve yine soyut bir İslam tartışması ve güzellemesi ile çok "yenilikçi" bir iş yapıldığı sanılıyor. Temel görüş şunun üzerine şekilleniyor: Din veya dinsel ideolojiler ezilenlerin ezenlere karşı mücadele bayrağı haline gelebilir, tarihte bunun sayısız örneği vardır ve hatta bugün özellikle Orta Doğu'da emperyalizme karşı mücadele eden ve İslami ideolojiyi referans alan birçok hareket vardır. Evet bu doğrunun bir tarafıdır ve yeni keşfedilmiş de değildir. Aynı şekilde bu görüş, dinin ezenlerin bayrağı haline gelebildiğini de kabullenmektedir. Ancak dinin bu farklı sınıf ve ulus çıkarlarının bayrağı haline gelebildiği

söylenirken ona niteliğini veren sınıfsal gerçekler üzerinde yeterince durulmamakta, İslamı ülkemizde de ezilenlerin mücadele ideolojisi yapma motivasyonu ile hareket edilmektedir.

İDEOLOJİDE RENGARENK OLMAK MARXİZM DEĞİLDİR

Peki bir Marksiste düşen şey, halkın önemli bir bölümünün din ideolojisinin etkisi altında olduğu gerekçesiyle ezilen sınıflar içerisinde dini ideolojiden beslenen bir devrimcilik yaratma çabası mıdır? Yoksa ezilen sınıfları dini, ulusu, mezhebi, cinsiyeti vb. fark etmeksizin Marksist-Leninist-Maoist ideolojinin ve onun yön verdiği devrimci bir partinin etki alanı içerisine almak mıdır? Dikkat edilsin, tartışma asıl olarak, komünist ve devrimcilerin dinin etkisi altındaki kitleleri devrim mücadelesine kanalize etmede, onları KP'nin etki alanı içerisine çekmede, onlara önderlik etmede karşılaştıkları güçlükler, sergiledikleri yanlışlara, nasıl bir politika izlemeleri, hangi araç ve yöntemleri devreye koymaları gerektiği gibi sorunlara odaklanmıyor. Başta 'solcular' olmak üzere birçok konuşmacı ve sunum sahibi, Müslüman bir devrimci hareket ya da ezilenlerin bayrağı olmuş bir İslamı canı gönülden istediklerini ortaya koyuyorlar. Oysa komünistlerin, dini ideolojilerin etkisi altındaki ezilen sınıflarla yine komünist yöntemlerle ilişki kuramayacağı, onların mücadelelerine önderlik edemeyeceği gibi bir fikir nereden çıkmaktadır? Ve Marxizm adına, kendi rol ve misyonunu inkâr edercesine 'sol' bir İslami hareket yaratma çabasının kaynağı nedir? Açık ki bu teorik-ideolojik bulanıklığın, "yenilenme" adı altında farklı sınıf ideolojilerinin etkisi altına girmenin sonuçlarıdır. Ve bu güçsüzlük sadece din ve İslam konusuyla da sınırlı değildir. Marxizm-Leninizm-Maoizmin kızıl bayrağı yerine İslamın yeşil bayrağını yükseltmekten gocunmayan bu "Marksist"lerimizin feminizm karşısında mora; anarşizm karşısında siyaha; "Yeşiller" karşısında bu sefer onun açık yeşiline, ulusal hareketler karşısında onların rengine vb. bürünmeleri işten bile değildir. Onlara göre Marxizm tüm bu farklı ideolojileri içererek kendini yenilemelidir. Oysa ne ideoloji ne de Marxizm böyle bir şeydir. İdeolojileri belirleyen şey

sınıflardır ve ne kadar farklı renge bürünürseniz bürünün kapitalist-emperyalist sistemde hizmet ettiğiniz ideoloji, iki sınıf ve iki ideolojiden (proletarya-burjuvazi) birini temsil etmekte, ondan beslenmektedir.

Ülkemizde Marksizm adına söz söyleyenlerin içerisinde İslam konusunda söz konusu fikirlerin asıl 'tutarlı' savunucusu ve teorisyeni Teori ve Politika (TP) dergisidir. Birçok devrimci-demokratik hareket kabul etsin veya etmesin TP'nin ideolojik etkisi altındadır ya da onun öncülük ettiği tartışmaları geriden takip etmektedir. TP, Althussercilikten beslenmekte ve o bilinen epistemoloji-ontoloji ayrımına göre her bir meseleyi esnek bir şablonun içine yerleştirmektedir. Esnek diyoruz çünkü TP, epistemolojinin ontolojiye, ontolojinin ise epistemolojiye hiçbir sınır koymaması gerektiğini savunmaktadır. Bu nedenle özellikle 'özne' ve 'politika' söz konusu olduğunda Marksizm adına her türlü "orijinal" fikri TP'de bulmak mümkündür. 'Yapı' karşısında 'özne'nin kim olduğunun belirleyici bir önemi yoktur. Toplumsal özne olarak proletarya yerine "ezilenler" geçerli kılındıktan sonra öznenin köylüler, ezilen uluslar, İslam ya da işçiler olmasının belirleyici bir önemi yoktur. Konumuz Althussercilik ya da TP'nin analizi olmadığı için kısaca değiniyoruz. Ancak şunu da teslim etmeliyiz ki kendi teorik ve politik kurgusuna uygun olarak çalıştayda görüşlerini açık biçimde ortaya koyabilen de TP'dir. Ne diyordu Metin Kayaoğlu; "Yeter, ikinci döneme geçelim artık. Birinci dönemin özellikleri neydi? Birbirimizi okşama, tanıma, iyi niyetle selamlaşma dönemi. Birinci dönemin kategorik özelliği neydi? İhsan Eliaçık'ın Kur'an'daki komünist ayetleri açıklama dönemidir. İhsan Eliaçık'a karşılık gelen Marksistlerin birinci dönem tutumu neydi? Marksizmdeki Müslüman ayetleri açıklama dönemi. (...) Bu dönemi artık ikinci döneme evriltmemiz zorunludur. Yoksa ilerleme olmaz." Aslında "iki taraf" da birbirilerini "okşadıklarını" biliyorlar ve Kayaoğlu artık "yoldaşlaşmak, özdeşleşmek" gerektiğini belirtiyor.

MARKSİZMİN TAHRİFİ: "HANİF MARKSİZM" YA DA "İDEOLOJİK YERELLEŞME"

Aydınlanmacılık ve liberalizme savaş açarak "Hanif Müslümanlık"ı göndermeyle "Hanif Marksizm"i kurma çabası içerisindeki Kayaoğlu, "Kürt", "İslam" ve "şiddet" ("devrimcilik") başlıklarını ezilenlerin devrimci enerjisiyle birleşmenin zorunlu koşulları olarak değerlendiriyor. Bu üç faktörün oluşturuculuğunda ortaya

çıkacak bir politik hareketin Kemalizm karşısında devrimci tarzda yer alacağını iddia eden Kayaoğlu, bunun, Kaypakkaya'nın politik hattının günümüzdeki edimi olduğunu iddia edecek kadar da "orijinal" fikirlere sahip. Aydınlanmacılık, liberalizm ve Kemalizm eleştirisi ise evet TP ya da herhangi bir akım Kaypakkaya'da kendine sağlam dayanaklar ve tutarlı bir teori bulabilir. Ancak Kaypakkaya'yı kendi "hanif Marksizm"ine "dayanak" yapmak ise ancak TP'nin sergileyebileceği bir maharettir. Kaypakkaya, Aydınlanmacılık, liberalizm ve Kemalizm konularında olduğu gibi din konusunda da Marksist-Leninist-Maoist teoriden ödün vermeyecek bir bütünlüğe sahiptir ve İslam karşısında "hanif" olmayacak kadar enternasyonal bir komünisttir.

TP'nin "Hanif Marksizm"ine benzer bir biçimde Komün dergi ise bu tartışmayı "ideolojik yerelleşme" olarak kavramlaştırıyor. Gerekçe ise "halkın komünal pratiklerinin ulus ve din gibi egemen devletli formlardan sıyrılması için kavramsal zemin ve verimli bir başlangıç anı olabilir" şeklinde belirtiliyor. Yukarıda da vurguladığımız gibi Marksizmin teori ve ideolojisini bütünlüklü olarak savunmaktan aciz "utangaç sosyalistlerimiz" Marksizmi "yenilemeyi" ve "yeni" kavramlar üretmeyi pek seviyorlar. Oluşturdukları kavramın içeriğini açıkladıklarında pek de farklı, yeni, aykırı bir şey söylemiyorlar gibi bir düşünceye kapılabilirsiniz. Fakat öyleyse yeni kavramsallaştırma ne işe yarıyor? Öyle ya biz buna "somut şartların somut tahlili", "çelişkinin özgünlüğü", "farklı tarihsel ve toplumsal koşullar" vb. diyoruz. Ve bu özgün olanı verili toplumun analiziyle, programla, strateji ve taktiklerle ilişkili olarak düşünüyoruz. Ancak Komün dergi daha "ileri" bir şeyden; ideolojinin yerelleşmesinden bahsediyor. Ve ideoloji söz konusu olduğunda bu aslında ileri olanın geriye meyletmesine; evrensel olanın yerel olanla sınırlanmasına hizmet ediyor. Komün dergi "ideolojik yerelleşme"yi kapitalizm öncesi isyan deneyimlerini gün yüzüne taşımaya çalışan bir anlayış olarak tarif ediyor ve niyetlerini İslam adıyla yapılmış komünist pratikleri bulup, onlarla yoldaş olmak olarak açıklıyor.

KURTULUŞ TEOLOJİSİNE DEĞİL MLM'YE GÜVEN

Bu durumda iki soru ortaya çıkıyor. Birincisi neden "emperyalizm ve proleter devrimler çağı"nda değilmişiz gibi yüzümüzü önceye, eskiye, geriye dönmemiz salık veriliyor? Ve ikincisi tarihin en devrimci ve ileri ideolo-

jisine sahip biz komünistler neden İslam veya başka bir dinin çağımızı açıklamaya ve değiştirmeye muktedir olmayan kurtuluş teolojisinin/ideolojisinin etkisini diriltmeye ya da güçlendirmeye çalışalım? Gereksiz bir tartışmaya mahal vermemek için belirtelim; biz halen, ülkemizde emperyalizme ve onun yerli işbirlikçileri olan hâkim sınıflara karşı karşı din ideolojisiyle hareket eden devrimci, kurtuluşçu veya "sosyalist" bir İslamı, somut bir hareketi tartışmıyoruz. Böyle bir ideolojik-politik hareket söz konusu olsa doğal olarak tartışmanın yönü de değişecektir. Bu durumda politik ilişkilenmeyi, strateji ve taktikleri, ittifakları vb. tartışabilir; 'İslam'a devrimci karakteri kazandıran özellikleri güçlendirmeyi ve onu sınıfsız-sömürsüz bir dünya hedefimizin bir ittifak gücü kılmayı kendimize görev biliriz. Marksizmin Lenin ve Mao gibi ustalarının Asya ve Afrika'nın dini, feodal ya da burjuva ideolojilerin etkisi altındaki fakat emperyalizme karşı savaştan halklarına karşı izlediği siyaset gibi... Ancak İslam ve Sol Çalıştay'ının Marksizm adına söz eden katılımcıları somut bir hareketi tartışmıyorlar. Ülkemizde devrimin güçlenmesi ve başarıya ulaşması adına devrimci bir İslamı oluşturmayı kendilerine dert edinmiş görünüyorlar.

Fakat devrimci politika niyetlerden değil gerçeklerden yola çıkmak zorundadır. Toplumsal ve siyasi hareketler biz istedik diye, tarihte ve başka ülkelerde örnekleri var şimdi-bizde niye olmasın gibi düşüncelerle değil belli tarihsel ve toplumsal koşulların ürünü olarak ortaya çıkarlar. Birtakım çelişiklere hitap eder ve toplumsal karşılığı olan bir ihtiyaç olarak ortaya çıkarlar. Doğal olarak sınıfsal, ulusal, cinsel, inançsal vb. olarak bu toplumsal çelişiklere hitap etmeyen, bu çelişiklerin çözümü için mücadele etmeyen hiçbir ideolojinin politik bir güç olarak devrimci mücadelede konumlanması mümkün değildir. Ülkemizde asgari düzeyde dahi devrimci sıfatını elde edebilmek için emperyalizme, komprador kapitalizme, feodalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelede konumlanmak gerekir. 'Sol' liberallerin yaptığı gibi bir yandan faşizm tespiti yaparak bir yandan ise seçimleri, parlamentoyu, anayasayı adres göstererek yürütülecek bir mücadele değildir bu. Aynı gerçekler İslam için de geçerlidir. Türk hakim sınıflarına ve onun faşist devletine karşı savaştan, ezilen sınıf, ulus ve inançların haklı mücadelesinde kendini konumlandırmayan bir İslamın, devrimci veya kurtuluşçu tutarlı bir çizgisinin ve toplumsal karşı-

lığının olması mümkün değildir. Evet bir toplumsal karşılığı olabilir fakat bu hâkim sınıf ve ulus çıkarlarıyla çatışmayan, onun gölgesinde bir toplumsal karşılık olmanın ya da etkisi sınırlı kültürel bir karşılık olmanın ötesine geçemeyecektir. Nitekim bugün "sol İslam", "devrimci Müslüman", "anti-kapitalist Müslüman" veya adına ne denirse densin bu yöndeki İslami akım ve görüşlerin gerçekliği budur.

NIYETLER DEĞİL GERÇEKLER DEVRİMCİDİR

Tekrar etmek gerekirse bu ülkede "devrimci bir İslam" oluşturma tartışması komünistlerin tartışması değildir. Komünistlerin kendi sınırlanmış bayrakları vardır. Başka bayrakların altında savaşmayı değil haklı mücadeleleri kendi bayrakları altında savaşmayı hedeflerler. Politik güçsüzlüğün nedenlerini Marksizm-Leninizm-Maoizm (MLM) ideolojisinin kendisinde değil bu ideolojiyi kavrama, geliştirme ve uygulamadaki eksikliklerde ararız. MLM ideoloji yerine İslam ideolojisini benimsemek veya MLM'nin içerisine İslam ideolojisini dahil etmek Marksizmi ileriye değil geriye taşımak, onu Marksizm olmaktan çıkarmaktır.

Faraziye ve niyetlerden değil gerçeklerden yola çıkıyoruz. Tüm ülkeleri kendi gerici çıkarlarına eklemeyen emperyalist-kapitalist sisteme ve uluslararası burjuvazinin Aydınlanmacı, liberal ideolojisine olduğu kadar dini ideolojik biçimlerine de gözlerimizi kapatamayız. Başta Orta Doğu halkları olmak üzere dünya halklarının ulusal, dinsel, mezhepsel, kültürel düşmanlaştırma politikalarıyla emperyalizmin ve yerli gerici devletlerin boyunduruğu altında tutulmasına; sınıfsal çelişiklerin ve devrimci mücadelelerin dini ideolojilerle bastırılması, köreltilmesi ve amacından sapıtırılmasına gözlerimizi kapatamayız. Biliriz ki günümüzde hiçbir ara sınıf ve ideolojinin, proletarya veya burjuvaziden, proleter ideoloji veya burjuva ideolojiden bağımsız bir biçimde ciddi bir varlık kazanma, başarıya ulaşma şansı yoktur. Dini veya İslami ideolojiler kapsamında devrimci bir hareket gördüğümüzde dahi bu harekete potansiyel oluşturan sınıfsal, ulusal vb. çelişiklerle ilgilenir, hareketin devrimci yönünü geliştirmeyi ve komünizmin bayrağını yükseltmeyi hedefleriz. Teorik-ideolojik savaşımız Aydınlanmacılığa, liberalizme, Kemalizme ve her türden burjuva-feodal ideolojiye karşı olduğu gibi din ideolojisine karşı da bir savaşı içerir.

Devam edecek...

HAKSIZ SAVAŞA VE İŞGALE KARŞI

“Birkaç tane” ile başlayan “Mehmet-çiğin” Suriye yürüyüşü, 29 Şubat’ta resmi verilerle 36, ancak gayri resmi verilerle 100’e yakın kayıpla devam ediyor. “Şehitler tepesi” Suriye topraklarında, işgalci bir güç olarak konumlanan TC’nin verdiği kayıplarla dolup taşıyor. Adı konulmadan sürdürülen işgal, kaybın ardından “Bahar Kalkanı” olarak resmileştirildi. Bundan sonra alınacak kayıplar “Bahar Kalkanı” operasyonunun olacak ve “şehitler tepesindeki” yerleri de öyle tahkim edilecek. Bu arada Suriye’den gelen tabutların fazlalığından olsa gerek, Libya’da alınan kayıplar kamuoyunun gündemine girmeden sessiz sedasız defnedildiler.

Savunma Bakanı Hulusi Akar’ın “Bahar Kalkanı” ilanı; Suriye ordusunun Türk gözlem noktalarının gerisine çekilmesi için verilen sürenin dolduğu, 1 Mart gününde yapıldı. Yani o güne kadar adı konulmamış ve verilen sürenin dolmasını bekleyen TC, bu hamleyle fiili yürüttüğü saldırıyı resmileştirmiş, “hedefini belirlemiş” ve adını koymuş oldu.

36 askerin ölümünden dakikalar sonra tüm sistem medyası; rejim güçlerine ait kayıpların bilançosunu yayınlamaya başladı. Rejim güçlerine anda verdirilen kayıpları ifade etmese de verilen rakamlar, Türk ordusunun o güne kadar ki kudretini (!) kanıtlamaya yeterdi. Saldırının Rusya değil, rejim güçleri tarafından yapıldığı konusunda kamuoyu ikna edildikten, bu konudaki diplomatik görüşmeler tamamlandıktan iki gün sonra kameraların karşısına çıkan R. Tayip Erdoğan köşeye sıkışmanın verdiği çaresizliği perdelemek için emperyalist efendilerine nasıl ayar verdiğini anlatmaya başladı. “Merkel’e dedim ki sizin bana daha önce verilmiş büyük rakamlı sözleriniz vardı; gelin siz de destek verin burayı yapalım. Söyleye söyleye en fazla 25 milyon avro vereyim dedi. Biz ona da kabul dedik. (...) aradım tekrar şansölyeyi, para hazır, dedi. Dedim ki hazır olan paranız buraya gelmedi. (...) Niye BM’ye gönderiyorsunuz bu parayı, direkt bize gönder...” Yine aynı açıklamanın devamında ABD’ye yaptığı petrol kuyusu göndermesi, kendisi ve hitap ettiği asalaklar topluluğunu hayli keyiflendirmiş, halka kuyruğun dik tutulduğu mesajı verilmiştir. Çaresizlik ve çık-

maz, içine saplanılan çamur deryası başka türlü kamufle edilemezdi. O mikrofonların ardında dökülecek timsah gözyaşları dahi olsa bir çöküş fotoğrafı olarak yansıtacak ve mevcut durum bu fotoğrafı kaldıramazdı.

Suriye tezkeresine onay veren CHP genel başkanının saldırının ardından döktüğü gözyaşları propaganda malzemesi yapıldı. Erdoğan’ın mikrofonların arkasındaki pişkin gülümsemesini utandırırçasına gözyaşlarına boğulan K. Kılıçdaroğlu’nun gözyaşları hali hazırda bir etki yaratamamıştır. “Suriye’de askerin ne işi var” sorusu, tezkereye onay verilirken akla gelmemiş, işgal bilançosu oluşmaya başladıkça rakibini sıkıştırmak amaçlı kullanıma sokulmuştur.

SURİYELİ GÖÇMENLER PAZARLIĞI

İdlib’den gelen 36 cenazenin ardından Türkiye sınır kapısını açarak ülkede bulunan Suriyeli mültecilerin geçişine izin verdiğini duyurdu. Milyonlarca Suriyeli mülteciyi ülkede bir koz olarak tutan devlet, zamanı geldiğinde bir pazarlık ve yaptırım gücü olarak mültecileri sınır kapısına gönderdi. Devletin mülteci hamlesi, saldırı sonrası yapılan diplomatik görüşmelerin ve olağanüstü güvenlik toplantısının ardından devreye sokuldu. Ülkenin çeşitli yerlerinden İstanbul’a gelenlerin, İstanbuldaki’lerin sınıra hareket ettiği saatlerde açıklama yapan Erdoğan şunu söylüyordu; “Putin’e de dedim bizim önümüzden çekilin bizi rejimle baş başa bırakın. Ama bize çekildik diyemiyor.” yine sınırdaki mültecilerin sayısı artmaya başladıkça Suriye konusunda NATO ve BM acil toplantı ile göreve çağrıldı.

Saldırının hemen ardından Rusya, Türkiye’nin orda bulunduğu dair ellerinde bilgi olmadığını söyledi. Bu açıklamanın diğer bir anlamı Suriye saldırısının devletin gizleme çabalarına rağmen Rusya’nın bilgisi dahilinde olduğunu izah etmektedir. Yine 5 Mart’ta gerçekleşecek olan Putin-Erdoğan görüşme öncesi bir açıklama daha yapılmış ve Türkiye’nin Suriye’deki mevcut varlığının “uluslararası hukuka aykırı” olduğu söylenmiştir.

Saldırı sonrası Suriye gündemiyle bir araya gelen NATO “Saldırıyı kınadıklarını, hava savunması dahil, Türkiye’nin yanında olduklarını ifade

etmişlerdir. Suriye’de “barış”ın tüm saldırılara rağmen kurulması temennileriyle sonlandırılan açıklama, Erdoğan’ın mikrofonların ardına daha rahatlamış olarak çıkmasına yetmiştir. Mültecilerle Almanya başta olmak üzere AB ülkelerine de gerekli mesaj gönderilmiştir. Yani TC ordusunun vurulması, askerlerin ölümü, Suriye topraklarında varolmak için elverişli koşulların yaratılmasında sonuna kadar kullanılmıştır.

Mevcut gelişme de gözardı edileme-

yecek diğer bir güç ABD idi ve çok gecikmeden o da açıklama yaptı. “Her türlü insani yardımın yapılacağı ancak bunun içinde hava sahası desteğinin olmadığı” ifade edildi. Bu açıklamayı tamamlayan kritik vurgu ise Türkiye’ye “Rusya’nın her zaman iyi ortak olmadığı” söylemi olmuştur. TC devleti Ortadoğu masasında kendine vazgeçilmezlik misyonu yüklüyor ve bunun bir gerçeklik olduğunu emperyalistlere kafa tutarak (!) kanıtlıyor. Bu efenemeler halkın belli bir bölümünde karşılık yaratsa da gerçek emperyalistler arasındaki alan çarpışmasında belirleniyor.

Arka arkaya gelen açıklamalardan önce Suriye’de yaşanması muhtemel gelişmeler şöyle okunuyordu: Rusya Türkiye’nin talep ettiği gibi aradan çekilirse, ABD desteğini sürdürür İsrail

kapı açarsa Türkiye’nin bölgede durmayarak ilerleyeceği tahminleri yapılıyordu. Ancak bu öngörü ve denklem tutmadı. İlerleyen günlerde ve özellikle Putin-Erdoğan görüşmesinde nelerin planlanacağına bağlı olarak gelişmelerin yönü belirlenecektir. Halihazırda Rusya, Türkiye’nin aldığı kaybın yarattığı havayı dağıtacak hareket serbestisini tanımış durumda. Ancak bu durumun nereye kadar ve ne kadar sürdürüleceği netleşmiş değildir. Bu yazılan senaryolarda

gözardı edilemeyecek diğer bir güç İran’dır. Türkiye’nin gerçekleştirdiği hava saldırılarında İranlı milislerden de kayıplar yaşanmış, ancak İran bu kayıpları şimdilik sineye çekmeyi ve diplomatik görüşmelerle hamlelerini sınırlamayı tercih etmiştir. Bu tercihin daha ne kadar sürdürüleceği, İran’ın Suriye denklemli işgal ve savaşta nasıl konumlanacağı henüz netleşmiş değildir.

Suriye topraklarından “şehitler tepesine” gelen tabutların halk da yaratacağı tepki ve öfke sistem tarafından faşist güçler eliyle tam da beklendiği gibi Suriyelilerle yönlendirilmiş. Hesap Suriye’de ki vuruşlarla sınırlı kalmayarak ülkede de “hesap sorumluluk” hemen devreye sokulmuştur. Mültecilerin ev ve işyerlerine dönük saldırılar organize edilmiş, bu konu-

RŞI, HAKLI SAVAŞI BÜYÜTELİM!

da en tecrübeli alanlar seçilmiş ve ilk adres Maraş olmuştur. Maraş Sam-sun takip etmiştir ve muhtemeldir ki devamı getirilecektir. Körüklenen şovenizm halkın, devletin Suriye'deki işgalci pozisyonunu sorgulamasının önüne geçmek için sahaya sürülebi-lecek en iyi silahtı ve en aktif biçimde kullanıma sokuldu. Yaşanan durumu "sanki biz size dedik gidin bizim yeri kurtarın. Siz kendinizi düşündüğünüz bizi hiç düşünmediniz" sözleriyle ta-rifleyen Suriyeli mülteciler bugün sö-

olmaları ile tamamlandı. Ölenler zen-ginlerin değil yoksulların çocuklarıydı. Eli kanlı çete ve gruplarla iş tutan TC ordusunun Suriye'ye barış götür-meye giden "yoksul halk çocukları" her gün infaz etmekle sınırlı kalma-yarak, yakaladıkları Suriyelilerin ka-falarını kesen videoları bir bir sosyal medyaya düştü. Tıpkı '90'lı yıllarda T. Kürdistan'ında katledilen gerillaların kafasının kesilmesi ve ardından bu vahşetin belgelenmesi yöntemi yeni-den devreye sokulmuş ve bu yöntem

TC ordusunun Suriye'deki işgalci var-lığını perdeleyen, kitlelerin bilinçleri-ni bulandıran, gerçeklerin açığa çık-ması ve çıkarılmasının önüne engel olan bu tarz yaklaşımlar teşhir edil-melidir. "savaşa hayır" sloganları eşli-ğinde geliştirilen diğer bir söylem ise "Erdoğan'ın savaşına hayır" sloganlı yürütülen propagandadır. Yaşanan gelişmeler "tek adam rejimi" tanım-lamalarına paralel, aynı anlayıştan beslenen bir yaklaşımın ürünüdür. Faşizmi bir devlet ve yönetim biçimi olmaktan çıkararak, iktidarda bulunan kliğe ve o kliğin temsilcisine indirge-yen yaklaşım, işgal ve savaş denklemin-e de aynı pencereden bakmaktadır. Devletin Ortadoğu'da başta Kürt ulu-sunun kazanımlarına dönük saldırıları olmak üzere devamında Suriye'de ge-liştirdiği siyasal süreç bütünlüklü bir devlet politikasıdır. Bu politikanın R. T. Erdoğan'da temsil ediliyor oluşu bu işgalin Erdoğan'ın işgali ve savaşı ol-duğu anlamına gelmediği gibi, kitle-lere bu yönlü yapılan propagandanın da devlet gerçekliğini unutturmak dı-şında bir anlam ifade etmediği bilin-melidir. Yürütülen bu propagandalar gerçekliği ters yüz ettiği ve kitlelerin bilincini bulanıklaştırdığı için ısrarla ideolojik mücadelenin yürütülmesi görevini önümüze koymaktadır.

İŞGALE VE HAKSIZ SAVAŞA KARŞI, HAKLI SAVAŞI YÜKSELTELİM!

TC devletinin Suriye'deki mevcut iş-galci pozisyonuna karşı yürütülecek mücadelenin ana başlıklarını netleş-tirmek önemlidir. Çünkü mevcut işgal ve savaş gerçekliği doğru tanımlana-madığında ona karşı yürütülecek mü-cadelenin politik temeli ve araçları da doğru belirlenemez. Kitlelerin bilinci-nin egemenler tarafından şovenizmle zehirlediği ve bu zehrin dozunun art-tığı bu tür dönemlerde milliyetçiliğin ve şovenizmin etkili bir şekilde teşhiri önemlidir. Devlet şovenizm zehrinin etkisiyle kitlelerin öfkesini mülteci-lere yönlendirmekte gecikmedi. Kit-lelerin öfkesinin doğru adrese yönel-mesini engellemek için elindeki en güçlü silahı devreye sokmakta tere-düt göstermemişlerdir.

Yürüttüğümüz kampanya faaliye-ti daha önce de ifade ettiğimiz gibi belirlenmiş gündemlerle sınırlı kal-maksızın ülkede yaşanan politik ge-lişmeleri, kitlelere ulaşmanın, bilinç-lendirmenin ve örgütlenmenin aracı haline getirmeliyiz. Görev ve misyo-numuzu belirleneni yerine getirmek-le sınırlandırmadan, sınıf mücadelesi-nin her anda açığa çıkardığı görevleri kavramak ve müdahale etmek olarak tariflemeliyiz.

Baharın kavga yüklü günlerini karşı-lamaya hazırlanırken kuşanmamız gereken bilinç daha fazla özveri, daha fazla kararlılık ve daha fazla cesaret olmak zorundadır. Kadınların sokak-ları ve alanları kuşatan haykırıları ile başlayacak direniş ateşi 21 Mart'ta daha da harlanacak. 2020 yılının ba-harını egemenlerin ekonomik ve siya-sal krizinin derinleştiği, mevcut krizi yönetmekte zorlandıkları bir atmosferde karşıyoruz. Görevimiz bu kri-zi haklı savaşı her alanda büyüterek derinleştirmektir. Bunu yapabilecek koşullar fazlasıyla mevcuttur. Kendini maden ocaklarına kapatan işçilerin direnişi İdlib gölgesinde kalırken, ka-dın cinayetlerine her gün bir yenisi eklenirken, Kürt ulusunun kazanımla-rına dönük saldırılar tırmandırılırken, halkın açlığa isyanı intiharlarla res-molurken karşıyoruz baharın kavga günlerini.

Ne zalimlerin döktüğü kan ne zul-mün ördüğü duvar... Bunların ömrü halkın direniş yumruğu havaya kal-kana kadardır ve tümü bu yumrukla yıkılacaktır. Ellerini dünya halklarının kanyla yıkayanların saltanatları o kan deryasında boğulana kadardır. Zor ve baskıyla ömürlerini uzatanların ömrü ancak devrimci zorla kısaltılacak ve sonlandırılacaktır. Bu yüzdendir ki bulunduğumuz her alanda, ileri at-tığımız her adım, büyüttüğümüz her direniş yani yükseltmeye çalıştığımız kavganın her bir kolu halk savaşı deryasında birleşecek, büyüyecek. Bunun için umutsuzlukları, karamsar-lıkları, korku ve kuşatmaların üzerine, cesaretle, cüretle, inançla parçalaya-lım.

mürünün, şiddetin, ırkçı-faşist saldırı-ların en katmerlisini yaşayan pazarlık nesnesi durumundalar. Denizin kenarına birikmiş cesetlerin sayısı, denizin altında birikenlerden bağımsız telaf-fuz edilmektedir. Savaş ganimeti ola-rak dünyanın dört bir yanına dağılan Suriyeli Mülteciler, emperyalistlerin ve uşaklarının elinde paylaşım aracı haline gelmiştir.

"ERDOĞAN'IN SAVAŞINA HAYIR, ASKERLER EVİNE DÖNSÜN!"

TC devletinin Suriye'deki konumlanı-şına "anlam veremeyenler", ideolojik "sarhoşluğun" etkisiyle "askerler evi-ne dönsün" kampanyası başlattı. Bu kampanya Suriye'den gelen cenaze-lerin yoksul kondulara gitmesi, diğer bir ifadeyle "yoksul halk çocukları"

bu kez Suriye'de uygulamaya konul-muştur. "Yoksul halk çocukları" faşist ordunun saflarında ellerinde Suriye halkının kanyla katliam gerçekleşt-iriyor. Bu gerçek geldikleri sınıfsal katmandan bağımsız olarak anlaşıl-ması gereken tek gerçektir. Yoksulluk onların faşist oldukları, ellerini işgal ettikleri topraklarda yoksul halkın kanı ile yıkadıkları gerçeğini değiştire-meyecek kadar açık ve nettir. Saldırı sonrası binlerce askeri, zırhlı araçla bölgeye sevk edilen TC ordusunun, El Kaide menşeiili Heyet el-Şam (HTŞ) çeteleriyle omuz omuza yeni katliam-lar gerçekleştirecektir.

KOLEKTİF DOĞRULTU

“Selam Olsun Toprağa Düşerken Öğreten Kadınlara! Bin Selam Olsun 8 Mart’ı Yaratanlara!”

kırışında resmolmuştur. Bu sistemin kadınlara yaşam hakkı değil sadece ölüm hakkı tanıdığına sayısız örneği vardır. Aydın’da katledilen Zeliha Erdemir savcılığa 46 kez korunma talebiyle başvurmuş olmasına rağmen katledilmiştir. Bu sadece bir örnektir ve buna benzer sayısız örnek mevcuttur.

2020 yılı da farklı bir tabloyla başlamamıştır. Sadece Ocak ayında katledilen kadın sayısı 27’dir ve aradan geçen zamana her gün yeni bir kadın cinayeti eklenmiştir. Dersim’de katledilen Gülistan Doku, devletin katletme ve kaybetme politikasına karşı kadınların haykırdığı slogan olmuştur.

Burjuva- feodal düzen bu saldırılarla kadınları zapturapt altına almaya çalışırken; kadın cinayetleriyle katledilen kadınların hesabı daha görülmedi. Erkek egemen devletin tüm kurumlarıyla kadın kimliğine yönelik saldırılarının intikamı alınmadı. Çocuklara karşı işlenen suçların cezası kesilmedi daha. İşte tam da bu saldırıların ortasında öfkeyle bilenmiş direnişlerle karşıyoruz 8 Mart’ın 163. yılını.

GÖĞÜN VE MÜCADELENİN YARISI KADINLAR!

Kadının gerçek kurtuluş ve özgürlük mücadelesinin yolunu 47 yıllık mücadele tarihine kanlarıyla harç olan komünist kadınlar çiziyor. Onların taşıdığı ve devrettikleri bayrağı aynı kararlılıkla taşıyan kadınlar, Partimiz saflarında her alanda mücadeleyi büyütmenin kararlılığı ve direngenliği ile yürüyor. Meral Yakar yoldaş kaniyle sulamıştır Partimizin harcını. O cesareti, fedakarlığı, kararlılığı, direngenliği ile komünist kadın kimliğinin tüm özelliklerini miras bırakmıştır. O miras büyümüş, ilerlemiş ve gelişmiş; Barbara’dan Ayfer’e Kamile, Leyla, Perihan’a, Nergiz’e, Fehiman’a, Yıldız’a Dilek’e, Nilüfer, Nurgül, Emel’e, Mehtap’a Sefagül, Nurşen, Gülizar, Fatma, Derya yoldaşa Hatayi, Gamze Gül ve Esrin yoldaşlar tarafından büyütülmüştür. Onlar, yemin eder gibi yaşamak, bir ant gibi toprağa düşmenin sembolle ri olmuşlardır.

Kavgada yolumuzu aydınlatan ön-

der kadınlarımız, onların yolundan yürüyen şehit kadınlarımızın özgürlük mücadelesinde yaktıkları meşale Partimizin 1. Kongresi’yle daha da yükselmiş ve ideallerine bağlılığımızın sözü olmuştur. Kadının kurtuluş mücadelesinde tüm küçük burjuva ideolojilerle aramızdaki ayırım çizgilerinin daha da netleşmesi ve beraklaşması olmuştur 1. Kongre. Şimdi görevimiz yükselen ateşi daha da harlamak, o ateşi karanlıkları aydınlatan bir ışığa dönüştürmektir.

Günler, ağır bedelleri göze alarak yürümeyi emretmektedir. İçinden geçilen süreç bu zorunlulukları en net çizgilerle koymayı zorunlu kılan bir tarihsel kesiti işaret etmektedir. Sınıf mücadelesi içinde 8 Mart’ın tarihsel önemini kavramak devrimin sorumluluklarını kavramakla ilgilidir. 8 Mart’ı anlamak işçi sınıfı tarihini kadınlar cephesinden okumaktır.

Beritan’dan Arin Mirkan’a Zilan’dan Ekin Wan’a direnen tüm kadınları bu bilinçle selamlıyoruz. Sabo’nun Yeliz’in Sakine’nin Berna ve İvana Hoffman’ın, daha ismini sayamadığımız, adlarını kavga siperlerine kanla kazımış binlerce kadının özgürlük ve eşitlik ideallerini, uğruna can bedeli düştükleri mücadelelerini sarsılmaz inancımızla zafere taşıyana kadar yılmadan savaşmaktır 8 Mart.

Yoldaşlar;

İşçi ve emekçi kadınlar!

Sefagül yoldaşın dediği gibi kendimizi bu tarihsel görevlere zincirleyerek hazırlanmalıyız geleceğe. Örgütlemeliyiz yarını. Gül yoldaşın şu sözlerini akıldan çıkarmamalıyız “Biz kadınlık rollerini reddediyorsak bunlara savaş açmışsak eşitliği sağlamak içindir. (...) Belki yanlış yapıyoruz ve yapacağız ama doğruya ulaşmada bu yanlışların da etkisi olacak...” Ve bu cüretle komutanımız Hasret yoldaşın son kurşunu gibi taşımamız sorumluluklarımızı.

Bu bilinçle yoksulların en yoksulu, ezilenin ezileni tüm işçi ve emekçi kadınların 8 Mart mücadele gününü kutluyoruz. Cinsiyet eşitsizliğine son vermek için tüm kadınları Partimiz saflarında örgütlenmeye, Partimiz önderliğinde sokakları meydanları kavga şiarlarıyla doldurmaya çağırıyoruz.

TKP/ML KADIN KOMİTESİ’

HABER MERKEZİ- Elimize e-posta yoluyla ulaşan habere göre TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist) Kadın Komitesi tarafından yapılan açıklama ile 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü selamlandı. Tüm kadınlara TKP/ML saflarında örgütlenme çağrısı yapan kadın komitesinin açıklaması şu şekilde;

“Selam Olsun Toprağa Düşerken Öğreten Kadınlara!

Bin Selam Olsun 8 Mart’ı Yaratanlara!

İşçi ve emekçi kadınlar!

İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde Türkiye topraklarında zulüm ve baskının vahşiliği karşısında eşitlik ve özgürlük mücadelemiz sürüyor. Dünyanın dört bir yanında olduğu gibi bu topraklarda da baskı ve zulümden en büyük pay kadınlara düşüyor. Tüm dünyada kadınlar bu saldırılara karşı öfkelerini örgütlemenin bilinciyle sokaklara, meydanlara cüretlerini kullanarak çıkıyor. 8 Mart dünya emekçi kadınlarının, birlik, dayanışma ve mücadele gününü 129 tekstil işçisinden devraldığımız bu direniş ruhuyla karşıyoruz.

Emperyalist kapitalistler; işçi ve emekçi kadınları hiçleştirme, ikinci cins görme, taciz, tecavüz, şiddetin her çeşidiyle “terbiye etme”, sürgün, göç, gözaltı, tutuklama, haksız savaş-

larda ganimet olarak görmeye kadar çifte sömürünün tüm biçimleri ile saldırmaktadır. Emek sömürüsünün en acımasız biçimleri esnek çalışma, uzun çalışma süreleri, düşük ücret, kazanılmış hakların gaspı, merdiven altı atölyelerde kuralsız, enformel çalışma koşullarıyla dizginsizce sürüyor. İşsizlik, krizin faturasını halka-kadınlara ödettirme, işten çıkarma, sendikasılaştırma, grev yasakları vd. sömürü politikalarının etkin bir parçası olarak sistemin ekonomik kriz içerisinde olduğu bu dönemde daha da etkinleştiriliyor. Hakim sınıflar kendi krizlerinin bataklıklarına işçi ve emekçi halkı sürüklerken en zayıf halka olarak gördükleri kadına yönelik saldırıları ise çürümüş düzenlerinin en diplerinde saklamaya çalışıyor. Kadınlar yaşamın her alanında bu saldırılara maruz kalırken içinden geçtiğimiz tarihsel süreçte tüm dünyada yaşanan gelişmeler gelecek günlerin amansız mücadelelere gebe olduğunu gösteriyor.

Türk hakim sınıflarının içinde debelendikleri krizin yarattığı ekonomik, siyasal ve sosyal çürüme tablosunu anlamak için her gün katledilen kadınlara bakmak yeterlidir. Her yıl sayıları artan kadın cinayetlerinin perde arkasındaki gerçek bu tabloyu yaratan sistemdir. 2019 yılında katledilen ve resmi verilere yansıyan 474 kadının çığılığı Emine Bulut’un “ölmek istemiyorum” çığılığında ve 10 yaşındaki kızının “Anne lütfen ölme” hay-

Yaşamı Direnişle Örelim!

Ekonomik kriz her yönüyle yaşamımızı kuşatırken, egemenler krizin faturasını emekçi halkın, gençliğin üstüne yükleyerek daha fazla yoksulluk ve daha fazla sefalet yaratıyorlar. Bu kuşatma altında, emekçi halk “yaşamak” için çalışmaya ve bunun sonucunda daha fazla sömürülmeye mahkum bırakılıyor. Ekonomik kriz ile derinleşen yoksulluk ve ağır sefalet koşulları içerisinde kitleler daha fazla umutsuzluğa ve karamsarlığa itilerek intihara sürükleniyor.

Halk gençliği de ekonomik krizin etkilerini birçok yönüyle hisseden geniş bir tabakayı oluşturuyor. Geleceğe dair umutsuzluğun, kendini gerçekleştirememenin etkisi altında gençliğin yarın ile ilişkisi giderek karamsarlık temelinde yükseliyor. İşsizliğin artışı, niteliksiz eğitim ve okullar geleceğe dair tabloyu ağırlaştırırken sistemi değiştirmeye dönük dinamikler de ideolojik bir hegemonya ile törpüleniyor. Düşünme ve harekete geçme konusunda en dinamik olan gençlik, umutsuzluğun ve karamsarlığın hakim olduğu yaşamlarında, durağanlaştırılarak ve adım atamaz duruma getiriliyor.

Geleceksizlik engeli karşılarında aşılamayacak bir duvar gibi duran öğrenciler ve gençler umutsuzluk sarmalında yaşamlarına son veriyor.

İNTİHAR DEĞİL CİNAYET!

Geçtiğimiz günlerde beş gün içerisinde 5 kişi ekonomik krizin yarattığı sefalet koşulları nedeniyle yaşamına son verdi. Bu intiharlar arasında İstanbul Üniversitesi öğrencileri, arkadaşlarımız Sibel Ünlü ve Hakan Taşdemir de bulunuyor. Gençliği de kuşatan intiharlara dikkat çekmek ve anma yapmak isteyen öğrencilere polisin saldırısı ve 9 öğrencinin gözaltına alınışı bu meselenin ne kadar politik ve sistemle iç içe olduğunu göstermektedir. İntiharlara karşı sesini duyurmak isteyenlere karşı gelişen azgınca polis saldırısı intiharlara karşı gelişen mücadeleyi ve direnci kırmaya dönüktür fakat bu saldırılar bizlere göstermektedir ki, krizin yaratıcısı olan egemenler fildişi kulelerinde gördükleri gibi rahat değildir. Egemenler, kitleler bir araya geldiğinde ve tepkilerini sisteme karşı örgütlendiklerinde nasıl kahredici olduklarını iyi bilmektedirler.

YARINI YARATANLAR OLALIM, İSYANI KUŞANALIM!

Her türlü politikadan, siyasetten uzaktan tutulan giderek apolitikleştirilen ve sorunlara duyarsız kılınan gençlik kendi sorunları karşısında dahi yabancılaştırılıyor fakat halk gençliği kendisini doğrudan etkileyen sorunlara karşı müdahalede ciddi bir potansiyel barındırmakta ve harekete geçmede yine en dinamik kesimi tariflemektedir. Dinamizmin açığa çıkmaması için egemenler çok yönlü bir ideolojik kuşatma ile gençliği apolitikleştirme saldırısı geliştirmiştir. Denilebilir ki gençliği isyana sevk edecek tüm kanalları tıkayarak açığa çıkabilecek tepkiyi dizginlemek üzerinden konumlanmıştır. Faşizmin tüm bu kuşatmasına karşın esas görevimiz bu dinamizmi ortaya çıkaracak ve bunu sisteme yöneltecek bir mücadele hattının oluşturulmasıdır. Bu bağlamda geleceği kuşatılan ve intiharlar dayatılan halk gençliğine “Gelecek Biziz” diyerek geleceğin fethini işaret etmeli ve bunu örgütlü mücadele ile kalıcı kazanımlara dönüştürmeliyiz.

(Bir YDG Okuru)

Gençler, “Gelecek Biziz” forumunda buluştu

HABER MERKEZİ- YDG’nin başlatmış olduğu “Gelecek Biziz” kampanyası kapsamında biraraya gelen gençler, halk gençliğinin sorunları ve özelde de geleceksizlik üzerine tartışmalar yürüterek mücadele, araç ve yöntemler noktasında görüş birliği oluşturdular.

Kahvaltıdan sonra başlayan forumda; geleceksizlik, ekonomik kriz, üniversite ve liselerdeki öğrencilerin sorunları, intiharlar konusunda görüşler tek tek katılımcılar tarafından ifade edildi. Burada yürütülen tartışmalarda ilk olarak geleceksizliği doğuran etmenler dile getirilerek eğitim sisteminin egemenlerin çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirildiği ve gelecek olgusunun “sistemin geleceği” olduğunun vurgusu yapıldı.

Tartışmalarda ekonomik krizle birlikte geleceksizlik sorununun salt gençliğin değil tüm toplumun sorunu haline geldiğini ifade eden katılımcılar, ekonomik krizin tüm halkı etkisi altına aldığı dile getirdiler. Forumda, eğitim sisteminin özellikle üniversitelerdeki niteliğinin düşüşü ve müfredatın alabildiğine gericileştirilmesinin, geleceksizliği ve işsizliği derinleştiği vurgulanarak eğitim sistemindeki değişikliklerin egemenlerin ihtiyaçları doğrultusunda hayata geçirildiği belirtildi. Foruma katılan lise öğrencileri, fırsat eşitsizliğine vurgu yaparak rekabetçi eğitim sisteminin sonucu olarak bireyselleşmenin dayatıldığını dile getirdiler.

Tüm bu çelişiklere ve sorunlara karşı dünyada bir isyan dalgasının yayılarak büyüdüğü, başta gençlik olmak üzere tüm dünya halklarının sisteme derinden bir karşı koyuş geliştirdiği ifade edilerek coğrafyamız özgüllüğünde de bu isyanın örgütlü mücadeleyle büyütülmesi gerektiği vurgulandı. Bu bağlamda da “Gelecek Biziz” kampanyasının halk gençliğinin yarını kazanma mücadelesinde önemli bir araç olduğu ve bu aracın en etkili ve yaygın bir biçimde kullanılması gerektiğinin altı çizilerek forum sonlandırıldı.

Güç Olmanın Bir Koşulu da Siyasallaşmak ve Militanlaşmaktır!

İçinden geçtiğimiz süreçte, burjuva arenada ortaya çıkan politik gündemler adeta birbirini kovalıyor. Egemenlerin siyasal temsilcileri, medya ayağındaki sözcüleri dahi, her gün başka bir gündeme uyanıldığından dem vuruyor. Bilindiği gibi, bu gündemlerin ana başlıkları Ortadoğu ve bu özgülde Suriye üzerinde, emperyalist paylaşım kapsamındaki diğer ihtilafli alanlar üzerinde yoğunlaşıyor. Emperyalist rekabetin doğası gereği her emperyalist klik, her bir köşeye iki ayağı

üzerinde basmanın, diğerinin hegemonyasını o alanda geriletmenin savaşımını veriyor. Dolayısıyla bir gün şu veya bu bölge üzerinde başlayan "ittifak-uzlaş", ertesi gün "mutabakatların" reddine, savaşımın askeri çatışma boyutlarına yükseltilmesine evriliyor. Emperyalizme bağlı-bağımlı olan ülkemizde, bu gündemlerin baş köşeye oturması kaçınılmazdır. Zira bağlılık ilişkisi, egemenleri zorunlu olarak emperyalizmin her türlü politikasına uygun konumlanmaya iter.

Bunun sonucunda, emperyalizmin hem sistemsel hem de rekabetten doğan krizin-çatışmalarının etkileriyle, bağlantılarıyla karşılaşılır. İçeride de ekonomik-siyasal zayıflık nedeniyle her tür kriz, daha uzun vadeli ve derinlikli yaşanır, yaşanılacaktır.

Emperyalist-kapitalizmin süregelen ekonomik-siyasal krizleri ve adım attığı her yerden kanla gözyaşı akıtan çürümüşlüğü en ileri düzeyde yaşayan ülkemizde, sistemin dökülmüşlüğü ve geleceksizlikten başka bir şey vaat etmediği ortadadır. Hemen her gün bir işçinin, emekçi bir ailenin, bir memurun, öğretmenin, öğrencinin intihar haberiyle uyanmaktayız. Ser-

mayenin rant alanına çevrilen kentlerin, en ufak bir depremde onlarca, yüzlerce insana mezar olmasını, çürük yapıların birbiri ardına yıkılmasını seyretmekteyiz. Kadınların ve çocukların evde, işte, aile içinde, sokakta, vakıf-yurt vb. gericu kurumlarda istismarına, tacizine, tecavüzüne ve katledilmelerine tanıklık etmekteyiz. Kürt ulusunun, örgütlü yapısı ve faaliyetinin, ulusal karakterdeki demokratik kazanımlarının boğulması ve tüm-

çevrelerin çarpıtılmış analizleri, bulaşık teorileriyle ifade ettikleri gibi "sistemden öte, sınıflar üstü" ya da "devlet aklından uzaklaşmış bir anlayışın bizi getirdiği nokta...", "siyasal yöneticilerinin bireysel histerileri"nin ürünü ya da sonucu değildir! Aynı zamanda öyle karmaşık, kaynağı belirsiz de değildir ve toplumsal gerçeklerin dışına adımlayıp, "zıvanadan çıkmış bir dünyaya" soyutlamalarıyla yaratılan puslu havada kaybolmayacak kadar da gün yüzündedir. Genel bir ifadeyle, bugün

Bugün dünden daha fazla, yaşamın her alanındaki toplumsal çelişkilerin çözümü, Demokratik Halk Devrimi mücadelemizde düğümlenmektedir. Aynı zamanda toplumsal gerçeklerin açığa çıktığı her an, her alan giderek daha fazla siyasallaşma eğilimi göstermektedir. Bu hareketin ya da derinleşen çelişkilerin, devrimci mücadelenin yatağına akacağını söylememiz yersiz veya temelsiz olmayacaktır. Bu nedenledir ki Proletarya Partisi "önümüzdeki şanlı mücadele yıllarına hazırlanmayı" önüne

koymakta, bunun subjektif koşullarının gerçekleşmesi mücadelesi için, tüm örgütlü yapısını ve çevresini yoğunlaşmış ve bütünlüklü bir örgütlenme ve örgütlenmeleri geliştirip güçlendirme faaliyetine çağırılmaktadır. Lenin'den hatırlayalım; "Yığınların kendiliğinden kabarması, ne kadar büyük ve hareket de ne kadar yaygın olursa, sosyal demokrasinin (Komünist Partisinin) teorik, siyasi ve örgütsel çalışması için daha yüksek bir bilinç göstermesi gereği de o ölçüde artar." (Ne Yapmalı) Böylesi bir konumlanış, top-

derekesinde süreklileştiği; Ermeniler ve diğer katliamdan geçirilmiş azınlık milliyetlere yönelik, milliyetçilik-şovenizm zehrinin sürekli kusulduğunu görmekteyiz. Aleviler ve diğer inançlardan halkın, onların inanç kurumlarının ve hatta evlerinin hedef alınmasını sağlayan devletin, polis ve diğer gericu örgütlenmeleri eliyle yaptığı bu saldırıları "bir kaç kendini bilmeze" havale ettiğini ve tüm bunları kapatamayacağı noktada, manipüle etmeye çalıştığını da biliyoruz.

Böyle bir süreçte birbiri ardına sıralanan, birbirinin içinde boğulan gündemler, doğrudan burjuva sözcülerinin ya da onlara tav olan liberal aydınların ve küçük-burjuva devrimci

yaşanılan ekonomik-siyasal krizler, bunların fatura edildiği emekçi halkın işsizlik, yoksulluk ve sefaleti, köylülüğün tarımdan koparılması, toplumsal bir hal almış çürümenin kaynağı bellidir. Emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik-siyasal krizlerinin, gittiği her yere ekonomik kuşatma, geleceksizlik, bölgesel yıkımlar, kitlesel kıyımlardan başka bir şey taşımasının, bunun yarı-sömürge, yar-feodal ülkelerdeki yansımasının, "yerli" işbirlikçi sınıf ittifaklarının emperyalist efendilerinin çıkarları eksenindeki siyasal-ideolojik ve her alandaki şekillenişinin bir ürünüdür. Gündemde sıralananlar, o üründen ortaya çıkan sonuçlardır.

lumsal yapının gerçek, kapsamlı ve canlı siyasal bilgileri ve görüngülerini incelemeyi, ona vakıf olmayı gerektirir. Beraberinde, tüm incelemelerin bizi yönelttiği, yönelteceği canlı bir siyasal çalışmayı pratiğe geçirmekle, öncünün politikasını kitlelere taşımakla tamamlanabilir. Gündemin ardından sürüklenmek, içinde boğulmak ya da seyretmek değil; gündeme müdahale etmek, onu değiştirmede etkin rol almak, partiyi kitleler içinde politik bir güç haline getirmek, böylece mümkündür.

Toplumsal yapı içinde işçi sınıfının, emekçilerin gerçek ve canlı gündemi ekonomik, demokratik hak ve talepleridir. Bizim esaslı bir gündemimiz de

bunlar olmak durumundadır. Özellikle şehir ve şehirlerdeki semt ve işçi faaliyetleri alanlarımızda, sendikal faaliyetler içinde, işçilerin güncel sorunlarına eğilmek, bu sorunlarla ilgili genel bir çerçevede de olsa bilgi sahibi olmak, ekonomik-demokratik mücadelelerinin içinde, en ön safında yer almak, bu mücadelelerin öğrencisi ve giderek öğretmeni olmak zorundayız. Taşeronlaşma, esnek çalışma, güvensizlikle birlikte, patron sendikacılığının kuşatmasında boğulan işçilerin yanında, sınıfın organik bir parçası olarak, bürokratik sendikal anlayışa karşı, ekonomik-demokratik hakların gasp edilmesine karşı bugünden etkin bir yönelim, yaygın bir ajitasyon-propaganda faaliyeti içinde olmalı, hücre hücre örgütlenmeliyiz. Faaliyetimizin yoğunlaştığı emekçi semtlerde, merdiven altı diye tabir edilen atölyelerde çalışanların durumu daha da kötüdür. Tekstil başta olmak üzere birçok sektörün uzantıları bu alanlarda üretim yapmaktadır. Buralarda çalıştırılan çocuk ve kadın işçilerin her türlü güvenceden ve haktan mahrum olduklarını biliyoruz. Buna rağmen semt-işçi faaliyetlerimizde dar bir ilişki ağı içinde sıkışıp kalmaya devam ediyor, bu atölyelere yönelmeyi güçlü bir şekilde gerçekleştiremiyoruz. Belli dar bir ilişki ağı üzerindeki faaliyetimizi "gördükten" sonra, "İşimiz bitti, başka da yapacak bir şey yok..." deyip, sıradan bir tarzda zamanı öldürmeye çalışıyoruz. Bu durum ne kadar gerçekçidir veya ne kadar daha kendimizi böyle devrimci-komünist kabul edebiliriz?

Diğer ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de devrimci hareketin üzerinden adeta silindir gibi geçen her tür tasfiyeci rüzgarın, bizi de belli ölçüde sarmaladığını, hücrelerimize kadar işlediğini görmeliyiz. Bu iddiasızlığı, kayıtsızlığı, edilgenliği, pasifliği ve giderek politik algımızın donuklaşmasını başka türlü açıklayamayız. Durum şu ki, bugün toplumsal çelişiklere ve onların açığa çıktığı her alana, devrimcilerle hiç ilgisi yokmuş gibi bakılıyor. İşçiler sendikalarda örgütlensin, hakkını arasın; emekçiler bir yolunu

bulup içine atıldığı yoksulluktan, sefaletten kurtulsun; öğrenciler ve halk gençliği derneklerde örgütlensin ve gelecek kavgasını bir şekilde versin; kadınlar tacizcisi, tecavüzcüsüyle tek başına ya da burjuva-feodal hukukun insafına sığınıp başa çıksın; Kürtler, Aleviler kendi örgütlenmeleri ve önderlikleri altında sorunlarını çözsünler, önce onlar bi dirensin bakalım... Sistemin baskısı altında ezilen, sömürülen kesimlerin geliştirdiği öfke patlamalarına se-

yirci kalmanın

Bugün dünden daha fazla, yaşamın her alanındaki toplumsal çelişiklerin çözümü, Demokratik Halk Devrimi mücadelemizde düğümlenmektedir. Aynı zamanda toplumsal gerçeklerin açığa çıktığı her an, her alan giderek daha fazla siyasallaşma eğilimi göstermektedir. Bu hareketin ya da derinleşen çelişiklerin, devrimci mücadelenin yatağına akacağı söylenemez yersiz veya temelsiz olmayacaktır.

altında yatan anlayış bu tepkileri kendi dışımızda görmekle birlikte, bu kalkışmalara önderlik etmekle yükümlü olduğumuz bilincinin zayıflığıdır. Bir kez daha Lenin yoldaşa dönelim ve böylesi bir içe kapanıklık dönemine dair özelleştirel yaklaşımına bakalım: "Eğer bütün utanç verici haksızlıklara karşı yeteri kadar geniş, çarpıcı ve anında teşhirler hala örgütleyemiyorsak, suç bizdedir, yığın hareketinin gerisinde kalışımızdadır." (Ne Yapmalı, sf. 81)

Ocak ayında başlayan ve Mayıs ayında sonlanacak olan kampanya faaliyeti, örgütlü yürüyüşü büyütme koşullandığı gibi, yaşamın her alanında etkin politik bir güç olmanın köşe taşlarını örmeyi hedeflemektedir. Bu hedefte yol almak için; kitlelerin yaşamı ve toplumsal çelişiklere karşı uyanık, duyarlı ve müdahaleci olmak; değiştirip, dönüştürücü olmak mecburiyetindeyiz. Kısacası yaşamın her tür hareketi, toplumsal-siyasal hareketler, ekonomik-demokratik kap-

samlı tüm mücadeleler ilgi alanımızdır. Onlara müdahale etme görevi ve sorumluluğu bizim omuzlarımızdadır. Bu anlayışla üretilen politikamız ve kitlelere bu politikaları taşıyacağımız materyaller (broşür, sticker, bildiri vs) geniş bir çerçeveden oluşmaktadır. Ancak bu materyallerin kolektif, planlı ve etkili-yaygın dağıtımını yapabileceğimizin çok daha altında bir seyir izlemektedir. Son süreçte bu noktada özgün üretimlerle de (yerel bazdaki sorunları içeren yazılımlar, afişler vs) desteklenen faaliyetimizde, kayda değer bir gelişme olsa da, yapabileceğimiz ve yapmamız gereken çok daha fazlasıdır. Bu nedenle bir taraftan göz

açıklığı, duyarlılığı, algı açıklığını ve politik etkinliği geliştirme- nin mücadelesiyle yükümlüyük, bir taraftan da gerçek bir kitle önderinin olması gereken militanlığını üzerimizde taşımalıyız.

**GÖZÜMÜZÜ
KARARTMADAN
YÜRÜYEMEZ,
YÜRÜTEMEYİZ!**

Söylediğimiz sözün, yaptığımız çağrının, atacağımız adımın kendisine ses bulması, karşılık bulması, devrimci politikanın yerinde ve doğruluğuna bağlıdır. Ancak bir o kadar da bizlerin iddialı, inisiyatifli, inançlı, kararlı, ısrarlı, gözüpek, cüretkar olmasına bağlıdır. Çünkü devrimci bir politika veya örgüt, yaşamın ve mücadelenin içindeki kadrolarda, militanlarda somutlanır. Onların yaşamında, pratiğinde ete kemiğe bürünür. Kitleler o politikaya veya örgüte, çoğu zaman karşısında gördüğü bireylere bakarak, onları izleyerek paye biçer.

Eğer bireyler, proleter devrimci değerlere sahip değillerse kitlenin güvenip ardından yürümesi beklene- mez. Aynı zamanda kitlenin örgüte güveni de sağlanamaz. Aksine güvensizlik geliştirilmiş olur. Stalin yoldaş "...İşçi, örgütünün yaşantısını yaşar" demektedir. İşte kitleler de karşısındaki "örgüt işçisine", devrimci-komünist iddiada olan bir kişiye bakarken, onun üzerinden örgütünü değerlendirilmektedir. Kişi eğer inançsız, karsız, iddiasız, kaygılı ve çelişikliyse; korkusuz ve atılgan değilse; yaşamı

da burjuva tarzda bir yaşama benziyorsa; hem o kişi hem de örgüt, kitlenin gözünde sıradanlaşır. Bu tür bir sıradanlaşma kitle ile öncü arasında bir silikleşmeyi doğururken, aynı zamanda parti içi yoldaşlık ilişkilerinde, alt-üst ilişkilerinde disiplinsizliği, laçkalığı, liberalizmi geliştirerek büyütür.

Küçük burjuva tarzda devrimciliğin, hem bireyler bazında hem de örgütlü yapılarda büyüdüğü, yaygınlaştığı, her hücremize nüfus etmiş olduğu gerçeğiyle karşı karşıya gelmiştik. Bu tarz ve anlayış; faşist diktatörlüğün fiziki saldırıları, tecrit politikaları ile kendisini daha da güçlendirmiş ve durumunu, geriliğini bu saldırılara dayandırarak, meşruiyet zeminine oturtmaya çalışmaktaydı. Öyle ki gazete-bildiri vs. dağıtımına, afişe, kitle ziyaretine çıkmamanın nedeni; sık sık düşmanın o alandaki hareketliliğine dayandırılmakta; eylem-etkinlikleri düşmanın hapsettiği, kitlelerden tecrit ettiği sınırlar içinde yapmanın veya buralara etkili katılmamanın gerekçesi, salt fiziki güç yetmezliği ile açıklanmakta; ve daha bir dizi görev ve sorumluluklara yaklaşımda olmaz, yapılmazlar üzerine teoriler öne sürülmekteydi.

"Proleter Devrimciliği Kuşan..." şiarı; bu geriliklere, genel ifadeyle küçük burjuva tipte devrimciliğe karşı, tepeden tırnağa silahlanmanın çağrısı olarak gündemimizdedir. Ve bugün, bu tarz bir devrimciliğe karşı yönelen, ona karşı savaşım veren ideolojik-siyasal ve örgütsel çalışma hattının, yakın geçmişin ölül toprağını silkelmeye başladığını söylersek haksız sayılmayız. Şimdi bu adımı sahiplenmenin, daha fazla büyütmenin, kendimizden başlayarak alanımızda, örgütlü yapımızda hakim hale getirmenin zamanıdır. "Komünistler iddialıdır" yargısını bir kez daha hatırlayalım. Her adımımızda faşist saldırıların nereden, nasıl geleceğini düşünmekten; olası bir bedelin hesabına düşmekten çok; devrimci teori-politikamızın ve militanlaşmış her hücremiz de iddiamızı, inancımızı, kararlılığımızı somutlayalım. Kendimizin bir özne olduğumu; tarihsel haklılığımızla, devrimci mücadelenin meşruluğuyla kuşandığımızda; gerici zor karşısında devrimci zorun yıkıcılığını ve yapıcılığını kullandığımızda etkin bir güç olacağımızı bilelim. Gözü kara, inatçı, kavgada öğrenmeyi ve kavgada ustalaşmak için de bir adım ileri!

Burjuva Liberalizmin “Sol”daki Silüeti: Anarşizm

Komünist devrimci siyasetin temel hedefi devrim ve nihai amaç komünizme ulaşmaktır. Nesnel olarak ortaya konulan bu politik hedefin düşünsel temelde farklı aktarımları söz konusudur. Sınıflı toplum yapısının bir ürünü olan bu farklı düşünceler proleter ideoloji karşısında sağ ya da sol sapma olarak nitelendirilmektedir. Niyetlerden bağımsız olarak çizilen devrim yolunun ideolojik temeli sorgulandığında burjuva ideolojinin ta kendisi çıkar karşımıza. Devrimci mücadelenin ve devrimci hareketin zayıfladığı, göreceli olarak gerilediği dönemlerde küçük burjuva ideolojik akımlar kendilerine yaşam alanı bulur ve bu alanı genişletmek için var gücüyle çalışır. Devrimci saflarda da mantar gibi türeyen bu akımların başında anarşizm geliyor. İdeolojik ve politik düzlemde görüleceği üzere sınıf mücadelesini bölen, engelleyen ve geriletken bir niteliği sahiptir. Devrim adına savunulan devrim “teorisinin” proletaryayı ve ezilen kesimleri devrime değil, boğmak için burjuvazinin sığ sularına götürür. Günümüz özgülünde de anarşizm değişik görünüm biçimleriyle karşımıza çıkmaktadır. Tüm görünüm biçimleriyle bir bütün olarak anarşizme karşı ideolojik mücadele, devrimin geleceği, devrimci öznenin varlığı ve rolünü layığıyla oynaması bakımından zorunludur. Bu kapsamda anarşizme dair temel vurgular yapmak isabetli olacaktır.

“Anarşizm (anarşistler) –her türlü resmi ve siyasi örgütü ilke olarak reddeden, küçük burjuva sahte devrimci siyasi ve ideolojik bir akım. İşçi sınıfının iktidar için siyasi mücadelesini küçümsemesinin sonucu olarak işçi sınıfının Marksist-Leninist partisine karşı düşmanca tutum alır ve sosyalist toplumu kurmanın aracı olarak proletarya diktatörlüğünü reddeder. O nedenle anarşizm işçi hareketi içinde negatif bir rol oynamıştır.” (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 10, 1997, s. 375)

Tanımdan da anlaşılacağı üzere anarşizm nesnel gerçekliği, bilimsel dünyaya görüşünü, toplumsal koşulları, her türlü otorite karşıtlığı üzerinden reddeden bir anlayışa sahiptir. Bu “otorite reddinin” düşünsel temeli 18. yüzyıla kadar inmektedir. İngiliz filozof Godwin’in “insan ahlakını boğduğu için devletin ortadan kaldı-

rılması düşüncesi dönemin (1790’lar) birçok düşünürü tarafından benimsenmiştir. Devleti yaratan koşulları ortadan kaldırmadan devleti ortadan kaldırma düşüncesidir savunulan. Fransız filozof C. Fourier’in ‘toplumun doğal biçimlenişinin en uygun ve verimli biçimleniş olacağı’ görüşü Proudhon, Bakunin ve Kropotkin gibi anarşizmin babalarının çıkış noktası oldu. Proudhon ütopyacı sosyalizmle, Bakunin nihilizmle, Kropotkin de ‘düzen yokluğu değil baskı yokluğu’ şeklinde düzenlemeye çalıştı.” (Orhan Hançerlioğlu, Felsefe Ansiklopedisi, Cilt 1, 1976, s. 139) Bu “üç silahşör” içinde anarşizmin düşünsel temelini oluşturması bakımından Bakunin ön plana çıkmış ve anarşizmle özdeşleşmiştir.

İşçi sınıfının kurtuluşu olarak teorize edilen anarşizm, devrim sahnesine çıkar çıkmaz Marks ve Engels’in hedefi olmuştur. İşçi sınıfını burjuva teorilerle oyalamanın ötesinde, doğrudan burjuvaziye teslim eden anarşizmin iç çelişkileri, işçi sınıfının bilimsel ideolojisi olmasından oldukça uzak, hatta tam zıttı olduğu yine Marks ve Engels tarafından ifşa edilmiştir. Bu burjuva safsatası, işçi sınıfının bilimsel ideolojisiyle çürütülmüştür. Engels yoldaşa kulak verelim; *“Bakunin’in Proudhonculukla komünizm karşıtı kendine özgü bir teorisi vardır. Proudhonculukla ilgili başlıca tezine göre ortadan kaldırılması gereken asıl kötülük sermaye değil, yani kapitalistlerle ücretli işçiler arasındaki toplumsal gelişmeden doğan sınıf karşıtlığı değil, devlettir... Bakunin, sermayeyi, devletin yarattığına, kapitalistin ancak devletin lütfu sayesinde sermaye sahibi olduğuna inanıyor.*

Öyleyse asıl kötülük kaynağı devlet olduğuna göre, her şeyden önce ortadan kaldırılması gereken devlettir ve ardından sermaye kendi kendine ortadan kaybolacaktır. Biz, tam tersine, diyoruz ki; sermayeyi, tüm üretim araçlarının bir avuç insan tarafından sahiplenilmesini ortadan kaldırın, devlet kendi kendine çökecektir. Fark büyüktür. Önce bir toplumsal devrim olmaksızın devletin ortadan kaldırılması saçmadır; sermayenin ortadan kaldırılması tam bir toplumsal devrimdir...” (Marks-Engels, Seçme Yazışmalar, Cilt 2, 1996, s. 60)

Esas olarak devleti devleti hedef olarak “radikal” bir çıkış yapan anarşizmin, devlet teorisinde devlet bir otorite türü olduğu için yıkılmalıdır.

Anarşizmin sınıfsal ve ideolojik niteliği 1. Enternasyonal’de açığa çıkmıştır. Sınıf mücadelesini bir kenara atarak her yerde anarşiden bahsedenele karşı ideolojik mücadele 1. Enternasyonal içinde keskinleşmiştir. O dönem verilen mücadelede, *“Anarşi –diyor Marks ve Engels- sosyalist sistemlerden bir dizi slogan dışında hiçbir şey olmamış olan ustaları Bakunin’in büyük savaş atı işte budur. Bütün sosyalistler anarşiden şunu anlarlar: Proleter hareketin hedefi yani sınıfların kaldırılması, bir kez gerçekleşti mi üreticilerin büyük bir çoğunluğunu çok küçük bir sömürücü azınlığın boyunduruğu altında tutmaya yarayan devlet gücü yok olur ve hükümetin işlevi basit yönetsel işlevlerden ibaret hale gelir.”* (A.g.e, s. 339)

Bu yalın gerçeği anlamayan Bakunin ve arkadaşları teorilerinin gereği olarak rahatça otorite karşıtlığı yapabilmek için 1. Enternasyonal’den ayrılmışlardır. İsrar ettikleri şey, proletaryanın devrimci-militan gücüyle burjuvaziye karşı iktidar mücadelesinin önüne geçmektir. Bundan dolayıdır ki “sahte devrimciler”dir.

1. Enternasyonal’den sonra anarşizmi Rusya’da gelişen devrimci mücadele içinde görürüz. Lenin Bolşevik Parti’yi inşa ederken en çok mücadele ettiği küçük burjuva akımlardan birisi olmuş-

tur. *“Kendilerine özgü teorileriyle”* Bolşeviklerin karşısına, Rusya’daki devrimci mücadeleyi engelleme amaçlı çıkarken Lenin anarşistlerin sınıfsal niteliğini, özünü açığa çıkararak bu engeli de aşmıştır. Dinliyoruz: *“Anarşistlerin dünya görüşü, ters yüz edilmiş bir burjuva dünya görüşüdür. Onların bireyci teorileri, bireyci ideali, sosyalizmle doğrudan karşıtlık içindedir. Görüşleri durdurulamaz biçimde emeğin toplumsallaşmasına götüren burjuva düzeninin geleceğini değil, bugünü hatta düzenin geçmişini dağınık yalnız küçük üreticiler üzerinde kör rastlantının egemenliğini ifade eder. Politik mücadelenin reddedilmesine varan taktikleri proletaryayı böler ve onu şu ya da bu burjuva politikasının pasif katılımcısı haline getirir çünkü işçiler için politikanın gerçekten uzağında kalmak imansızdır ve uygulanamaz.”* (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 3, 1994, s. 327)

Bir sınıfın diğer sınıfı ezme aracı olduğu için değil dolayısıyla sınıfsal bir bakış açısından yoksundur. Bundan dolayıdır ki esas hedefin ne olduğunu “şaşırtmaktadır.” Buradaki devlet karşıtlığı anarşizm ve sosyalizmin benzermiş gibi algılanmasına-görünmesine yol açmaktadır. Fakat biraz daha yakından bakıldığında öz itibarıyla anarşizmin sosyalizmle hiçbir alakası yoktur. Anarşizm sınıflı toplumda, sınıf gerçekliğini göremediği gibi, sosyalizmde sınıfların var olacağını ve burjuvazinin tahakküm altına alınması gerektiğini, bunun için proletaryaya diktatörlüğünün zorunlu olduğunu göremez, göremediği için de “her türlü” otoriteye karşı çıkar. Onun için tek bir nesnel gerçeklik vardır: otorite. Boğanın kırmızıya sinir olması gibi sinir olur. Ve Engels devam eder: *“Devrim elbette ki en otoriter olan şeydir.”* (Marks-Engels, Seçme Yazışmalar, Cilt 2, 1977, s. 451)

Proleter devrim anarşizmi reddeder. Zira proletaryanın dünya görüşüyle uyumsuz. Enternasyonal proletaryayı, iktidar perspektifiyle devrime çağırarak, onun, devrimci-militan gücünü açığa çıkaran Marksizmle anarşizmi yan yana gelmez. Küçük burjuva dünya görüşü çerçevesinde ezilenlere toplumsal ve sosyal kurtuluşu değil, bireysel kurtuluşu vaat eder. Dolayısıyla işçi sınıfına değil küçük burjuvaziye hitap eder. Toplumsal koşulları ortadan kaldırmadan, toplumsal koşulların yarattığı unsurları ortadan kaldırmak gibi bir hedef küçük burjuva maceracılığından öte değildir. İspanya örneğinde doğrudan komünlere geçiş yapılması, “her türlü” otoritenin ortadan “kaldırılması” küçük burjuva mülkiyetini korumaktan ileri gitmemiştir. Keza devrim adına Rusya’da ileri sürülen düşüncelerde de proletaryanın değil küçük burjuvazinin isteklerine hitap ediliyordu. Anarşizm, proletaryanın sömürücü burjuva sınıfından ilelebet kurtulmasının değil, kurtuluş safasatısıyla ya da “sahte devrimcilik”le ilelebet esir kalmasının “dahiyane” fakat köhnemiş bir düşüncesidir.

Anarşizmin reddettiği otoritelerden biri de partidir. Devasa örgütlü bir güce sahip olan burjuvazi karşısında aynı derece demir disiplinle örgütlü bir Komünist Partinin varlığıdır reddedilen. Sınıflı toplumlarda sınıf mücadelesi özne düşünceye tabi değildir. Egemen sınıfların, ezilenlere sömürücü ve baskıcı düzenini zor aygıtlarıyla kabul ettirirken, zora karşı zoru örgütlemek nesnel bir durumdur. Devlet, ordu-polis, hapishanelerde oluşan zor aygıtlarına karşı, işçi sınıfı ve ezilenlerin, örgütlü ve öncü müfrezesi olmadan kurtuluşu mümkün değildir. Bu nesnel gerçeğin “otorite” denilerek reddi, esas olarak, burjuvaziye karşı iktidar mücadelesinin reddidir. Başka bir ifadeyle emekle sermaye arasındaki çelişkinin yok sayılmasıdır söz konusu olan. Sınıfsal çelişkilerin çözümü, onları yaratan maddi koşullardan bağımsız, yalıtık bir mücadeleyi içermez. Partiyi gerekli kılan öznellik değil, toplumsal koşullardır ve elbette ki Parti bir otorite olmak zorundadır. Halk kitlelerini örgütleyerek, iktidar bilinciyle savaştıracak, proleter ideolojiyle donanmış, çelik disiplinli bir otoritedir. Bu otorite anarşizmin anladığı türden bir otorite değildir. KP’nin otoritesi egemen sınıfların iktidarını ve onların zor aygıtlarını hedef alan, bu iradeyle kitlesini savaştıran bir otoritedir. İşçi sınıfı ve ezilenleri değil, tam tersine ezen sınıfı tahakküm altına almaya yönelik bir otoritedir. Partiyi var eden ve zorunlu kılan maddi koşullar görmezden geli-

nerek yapılan bir otorite reddi, proletaryanın kurtuluş mücadelesinde başarısız olması demektir. “*O halde şu iki şeyden birisi: anti-otoriterler ya neden söz ettiklerini bilmiyorlar, ki bu durumda kafa karışıklığından başka bir şey yaratmış olmuyorlar; ya da bunu biliyorlar, ki bu durumda proletaryanın hareketine ihanet ediyorlar. Her iki durumda da gericiliğe hizmet etmiş oluyorlar.*” (Marks-Engels, 1977, s. 452) Anarşizm, sınıflı toplum gerçekliğini ve bu gerçeğin ihtiyaç ve zorunluluk olarak ortaya çıkardığı her şeyi bir kenara bırakarak kendi küçük burjuva dünyasında yarattığı sanallıkta, örgütlü bir güce karşı örgütsüz bir mücadeleyi salık verir. “Ne örgüt ne parti yaşasın anarşi” diye haykırarak proletaryayı işaret edip burjuvaziye seslenir.

Bu sesler Gezi Direnişi’nde kulakları fazlasıyla rahatsız etti. Taksim’i dolmayan kitlelerin ekonomik ve siyasi taleplerinden çok örgütsüz oldukları vurgulanıp duruldu. Liberal burjuva değerlerin revizyonist ve reformistlerce Gezi Direnişi’ne taşınması anarşist düşünce ve eğilimlerin açığa çıkmasının güçlü zemini oldu.

Burada savunulan “örgütsüzlük” liberal reformist bir yanı olsa da anarşizmin savunduğu örgütsüzlükle örtüşmektedir. Her ikisinde de örgütsüzlükten kastı kendiliğindenci hareket değildir. Doğrudan hedef alınan devrimci özne, daha özelden de Komünist Parti’dir. 1. Enternasyonal’dan Gezi Direnişi’ne anarşizm devrimci mücadelenin önüne bir engel olarak çıkmaktadır. “Örgütsüzlük” vurgusu sisteme karşı sorunu olan, tepkisini, öfkesini sokağa taşıyan, bir alternatif arayan kitleleri öncü ve örgütlü kurmayı ile buluşmadan, burjuvazinin vantuzlu kollarında nefessiz bırakmanın açık ifadesidir. Bu “örgüt”, “otorite” korkusu, küçük burjuva dünyalarının bir çırpıda yıkılıp gideceğinin korkusudur. Bu korkuyla düzen sahipliği olarak burjuvaziye sadakatlarını sunmuşlardır. Bizzat direnişin içinde yer alarak, direnişe destek verme amacı ve niyetine yön veren düşünce, kitlelerin, düzeni alt üst edecek bir maddi güce dönüştüreceği örgütlülüğün oluşmasını engellemektedir. Bundandır ki örgütlülük, KP, yani otorite tüm riyakarlıklarıyla (zira ortalığı “en çok” yakıp yıkan onlardır) reddedilmiş ve anarşi kutsanmıştır. Toplumsal bir alt üst olmadan AKP’yi yıkmakla devleti yıkmakla aynı potada birleşerek burjuvazi adına proletarya ve ezilenlerin devrimin ve devrimci mücadelenin önünü beri almada anarşizm üstüne düşeni layıkıyla yerine getirmiştir.

Tasfiyeciler saldırların yoğunlaştığı süreden geçiyoruz. Nicelik ve niteliksel daralmayan paralel küçük burjuva akımlardan etkilenimler söz konusu. Ki çoğu kez bu etkilenim devrimci öznelerde ağır tahribatlar yaratabiliyor. Liberal ve reformist savrulmalardan tutalım anarşist eğilimlere rastlamak mümkün. Devrimci saflardan anarşizmin görünüm biçimlerinden biri örgüt disiplinine uymama veyahut disiplin ve anlayışın aşındırılması; bireyciliğin ön plana çıkarılıp örgütün geri plana itilmesi şeklindedir. Bu ideolojik bir sorundur. Bolşevik Parti ve disiplin anlayışını bir kenara bırakıp küçük burjuvazinin iflah olmaz pratikleri sergilenmektedir. Devrimci değer ve ilkelerin yerini küçük burjuva anlayışlar almaktadır. Bu doğrudan devrimci saflarda Marksizmin terk edilmesidir.

Liberalizmin temel düşüncesi olan bireycilik fidesinde büyüyen anarşizm devrimci saflarda da açıkça kendi söylemleriyle yer almaktan öte liberalizmin değerleri altında yaşam bulmaya çalışmaktadır. Nasıl ki toplum değil birey denilirken, devrimci saflarda da birey kutsanıp ön plana çıkarılmakta ya da çıkarılmaya çalışılmaktadır. Bu bakışla tüm devrimci değerler bireycilik eksenli revize edilip “yeni”, “güncel” modeller olarak sunulmaktadır. Bu da var olan örgüt disiplinine ve anlayışına anarşist bir karşıtlık olarak çıkmaktadır. Bunun görünümü de devrimci örgütlerde disiplin anlayışının liberalize edilmesi şeklinde karşımıza çıkmaktadır. Katı askeri disipline yakın örgüt disiplinleri liberalize edilip, Menşevikleştirilmektedir. Bu aynı zamanda Gezi’den çıkarılan yanlış sonuçla gerekçelendirilmekte kendiliğindencilik tapılarak anarşizm “yükselen değer” olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Liberalizmin bireyci anlayışı sinsice devrimci saflara sızmaktadır ve değişik biçimler altında da karşımıza çıkmaktadır.

Bireyciliğe karşı devrimci saflarda aktif mücadele etmek aynı zamanda anarşizmle mücadele etmektir. Anarşizmin tehlikeli olanı devrimci saflarda, devrimci görünümünde devrimci ilke ve değerleri aşındırmaktadır. Devrimci görünüm altında “yeni” etiket ile keşfedilmiş bireycilik orjinali anlayışları teşhir etmeliyiz. MLM, örgüt ve disiplin anlayışları yüksek perdeden bir kez daha dillendirmek zorundadır.

İlke ve değerlerin tanınmaması anarşizmin sevdiği kavramla otoriteye itirazdır. Bu itiraz tasfiyeciler saldırılar karşısında sınıfsal ve ideolojik duruşun zayıflamasının kaçınılmaz sonucudur. Devrimci mücadele olmazsa olmaz

olarak kabul edilen Partinin, bir otorite olarak görülmemesi anarşizmdir. Tüzük, ilke ve değerler ve de Bolşevik anlayış devrimci öznenin bir arada var olmasının temel sütunlarıdır. Parti bunlar üzerinde örgütlü yapısını inşa edip, sevk ve idare eder. Partinin kendisi bir otoritedir. Bir otorite olmaksızın ne parti ne de hiyerarşik düzlemde hiçbir organı ve üyesi bir saat gibi işlemez. Bu otoritenin devrimci literatürdeki adı demokratik merkezizmdir daha somut ifadeyle çelik disiplindir. Anarşizmin o küçük burjuva havsalasına sığmayan otoriteden MLM’lerin anladığı budur. “*Bu baylar şeylerin adlarını değiştirdiklerinde, şeylerin kendilerini değiştirdiklerini sanıyorlar.*” (Marks-Engels, Seçme Yapıtlar, Cilt 2, 1977, s. 451)

İçinden geçtiğimiz süreçte, egemen sınıfların devrimcilere dayattığı şey çemberin dışına çıkmayıp, çemberin içinde istediği “devrimci mücadeleyi” vermesidir. Yoğun gözaltı ve tutuklamalar, işkenceler ve katliamlar, buna paralel ideolojik saldırılarla doğrudan devrimci mücadeleyi çemberin içine hapsetmek amaçlıdır. Diğer yandan çemberin içinde olanlara da çemberin dışına çıkmama saldırısı yapılmaktadır. Saldırının boyutu ve hedefi topyekûn tasfiyedir. Bu yoğun saldırılara karşı devrimciler ağır bedellerle yaratılmış ilke ve değerlere sınıfsal olarak ayakta durabilirler.

Dünya devrim tarihinde Marksizm küçük burjuva ideolojilere karşı amansız bir mücadele içinde billur bir keskinliğe ulaşmıştır. Bu keskin kılıcın vurucu gücü günümüz tasfiyeciliğinin özgün biçimlerine karşı amansız bir şekilde kullanılmalıdır. Anarşist eğilimler devrimciliğin köküne kibrit çakmaktadır. Her türlü biçimine karşı ideolojik mücadele zorunludur. Vücuttan atılmayan irinin olduğu yeri sinsice çürütmesi gibi küçük burjuva akımlar –konu itibarıyla anarşizm-saflardan atılmadığında Bolşevik Partinin özünü sinsice çürütecektir.

Komünistler, egemen sınıfların en yoğun saldırıları altında devrimci değerleri ilkelerine sadık kalarak ve sınıfsal olarak korumuşlardır. Tasfiyeciler saldırılar ve küçük burjuva ideolojilerin saflarımıza nüfuz etmesinin panzehri devrimci mücadelenin yükseltilmesiyle mümkün olur. Proletarya Partisi’nin tüm bileşenlerinin, sürecin özgünlüğüne karşı, ideolojik donanım, politik derinleşme ve savaşta yetkinleşme görevi ve sorumluluğu her zamankinden daha elzemdir. Savaşta savaşıp öğrenme, aynı zamanda anarşizm özgülünde tüm küçük burjuva ideolojik akımlara karşı etkin bir mücadeleyi de içermektedir.

Brexit'in Anlattığı; Emperyalist Dalaşın Büyüdüğüdür

Uzun ve sancılı bir sürecin ardından İngiltere 43 yıl üyesi olduğu AB'den ayrıldı.

Brexit (Br: İngiltere'nin kodu / Exit: Çıkış, çıkma) adı verilen bu ayrışma Şubat başı itibarıyla resmîyete büründü. Artık İngiltere AB üyesi değil. Bu durumun gerek Avrupa içinde gerekse uluslararası alanda emperyalist güçlerin mücadelesi ve dengeler açısından bir dizi sonuçları olacaktır. Her ne kadar eski "ihtişamlı" günlerinden uzak olsa da, İngiltere, askeri, ekonomik, siyasi gücü ve tarihsel birikimi ile önemli bir emperyalist kuvvettir. Avrupa'nın Almanya ve Fransa ile birlikte önde gelen güçlerindedir. Öte yandan Brexit, emperyalistler arası çelişkilerin de nasıl durdurulamaz bir biçimde devam ettiğini göstermesi açısından önemli.

Esasında "AB'den çıkış", İngiliz hakim sınıfları arasında her dönem alıcısı bulunan bir fikir olmuştur. Hatta İngiliz emperyalizmi, bunu, AB ile yürüttüğü pazarlıklarda sıkça bir şantaj unsuru olarak da kullanmıştır. 2008 krizinin ardından AB'den ayrılma fikri İngiliz hakim sınıfları arasında güç kazanmaya başladı. Hakim sınıfların onayı ile 2016 yılının Haziran ayında yapılan referandumunda yüzde 52 oy oranıyla ayrılma kararı çıktı. Bu karar fiiliyata dönüştü ve İngiltere AB'den çıkış kararı aldı ama ayrılma sonrası düzenlemelere ilişkin AB ve İngiltere arasındaki anlaşmazlıklar Brexit'in gerçekleşmesini geciktirdi. Bir dizi başarısız pazarlık sürecinin ardından geçtiğimiz yıl İngiltere'de Boris Johnson'un iktidara gelmesiyle AB ile pazarlıklar yeniden başlatıldı ve taraflar uzlaştı. Nihayetinde, İngiltere'nin AB'den ayrılışı resmîleşmiş oldu.

Hiç kuşkusuz Brexit, özellikle 2008 ekonomik krizinin ardından emperyalistler arası çelişkilerin ve rekabetin keskinleşmesinin bir ürünüdür. ABD hegemonyasındaki çöküş iyice görünür olmaya başladı. Rusya, Çin, Almanya gibi emperyalistler ise güçlenmeye devam etti. Bu durum emperyalistler arası güçler dengesinin bozulmasını ve dolayısıyla rekabetin de kızışmasına yol açtı.

Bu sistemde pazarlar güce göre paylaşılmaktadır lakin eşitsiz paylaşım yasası gereği, zamanla güçler dengesi değişmeye başlar. Bu dönemlerde pazarlar ve siyasi hegemonya adına

mücadele de zirve yapmaktadır. Güçlenmeye başlayan emperyalistler, zayıflayanın aleyhine yayılmaya, etki alanlarını genişletmeye; zayıflayan ise elindeki korumaya, rakibini durdurmaya çalışır. Sonuç; gittikçe yıkıcı, iki tarafın hegemon olmaya çalıştığı bir güç mücadelesidir. Bugün olan da tam budur. Genel anlamıyla uzun bir süre ittifak halinde bulunan ABD ve AB'li emperyalistler ile yeni yükselen ve gittikçe güçlenen Rusya ve Çin emperyalizmi karşı karşıyadır.

Rekabet ve çelişkilerin keskinliği, ABD ve AB arasında ve hatta AB'nin kendi içerisinde çatlakların derinleşmesine, bu "kutsal ittifakın" dağınık bir görünüm sunmasına neden oluyor. Çatlaklar en çok da ABD ve Almanya arasında vuku bulmaktadır. Almanya'nın artan gücü ABD'yi ciddi anlamda rahatsız etmektedir. Zira

Almanya güçlendikçe ABD'nin gerileyişini fırsata çevirmeye çalışmakta, kendi etki alanını Avrupa içerisinde ve dünyanın geri kalan bölgelerinde, ABD aleyhine genişletmeye çalışmaktadır. ABD'nin "ittifak" içindeki liderliğini sorgulamakta, "ittifak" içerisinde daha çok inisiyatif talep etmektedir. Almanya'nın güçlenmesinden rahatsızlık duyan bir diğer emperyalist güç ise İngiltere'dir. Hatta Brexit'e neden olan da bu rahatsızlıktır.

Almanya, özellikle 2008 krizinin ardından krizde en az yıpranan güç olarak AB içindeki ağırlığını daha önce görülmemiş boyutlara taşımıştır. AB'nin politikalarının, strateji ve projelerinin belirlenmesindeki rolünü arttırmıştır. Doğallığında İngiltere de AB içinde kalmanın yükselen rekabette Almanya'ya karşı elini zayıflattığını görmüştür, zira vurguladığımız gibi AB bünyesindeki en büyük güç haline

gelen Almanya, Avrupa Birliği'nin politikalarını büyük oranda kendi çıkarları çerçevesinde şekillendirmektedir. Oysa kızışan rekabet nedeniyle İngiltere ve Almanya'nın çıkarları uzun bir süredir olmadığı kadar farklılaşmıştır. İngiltere, AB içinde kaldığı müddetçe daha çok Almanya tarafından belirlenmiş politikalara, anlaşmalara uymak zorunda olacak bu da onun manevra alanını daraltacaktır. İngiliz emperyalizmini AB'den çıkmaya götüren esas neden de budur. İngiltere bu şekilde gittikçe yükselen emperyalist rekabete daha çok katılabileceğini, kendi çıkarlarına uygun pozisyon alabileceğini düşünmektedir. Bir anlamıyla Brexit, İngiliz emperyalizminin rekabete daha güçlü dahil olma hamlesidir. Bu çerçevede önümüzdeki süreçte İngiltere'nin daha aktif bir politika izleyebileceğini rahatlıkla

kabetin esas olduğunu göstermiştir. Brexit, hem bu rekabetin sonucudur hem de kızıştırıcı bir etkisi vardır. İngiliz emperyalizmi, Avrupa'daki krizin yükünü taşımamak adına birliği terk etmektedir. Kapitalizmde her daim kârda ortaklaştırılırken zararda kimse ortaklaşmaz. Bu nedendir ki emperyalistler arası ortaklıklar, anlaşmalar, uzlaşmalar çıkar üzerine kuruludur. Çıkar söz konusu değilse ortaklığın, ittifakın hiçbir anlamı yoktur. İngiliz emperyalizmi de çıkarını AB'den çıkmakta görmüş ve 43 yıllık üyeliği bir çırpıda silip atmıştır.

"Emperyalizmin ekonomik koşulları, bakış açısından yani sermaye ihracı ve dünyanın 'ileri' ve 'uygar' sömürgeci güçleri tarafından paylaşılması bakımından, Avrupa Birleşik Devletleri, kapitalist ilişkiler altında ya olanaksızdır ya da gericidir..."

"Kapitalist koşullar altında Avrupa Birleşik Devletleri, sömürgelerin paylaşılması üzerine anlaşmakla eş anlamlıdır. Fakat kapitalist koşullar altında güç dışında başka türlü zemin, her türlü paylaşım ilkesi imkansızdır. Milyarder, kapitalist ülkenin 'ulusal kazancını' başka birisiyle belli oranda, yani 'sermaye miktarına' göre bölüşebilir..." (Seçme Eserler, Cilt 5, Lenin, İnter Yayınları, sf. 149-150)

Brexit, "demokrasi havarisi" olarak gösterilen AB'nin söz konusu ekonomik ve politik çıkarlar olduğunda gösterildiği gibi olmadığını açığa çıkaran bir olgudur. Brexit, Avrupalı emperyalistlerin, Avrupalı ezilen halkların sömürsünde ve dünya pazar alanlarındaki paylaşımında alacakları payda anlaşamamalarının kaçınılmaz sonucudur. Bu durum yeni ayrışmaların gündeme gelmesinin zemini ni güçlendirmiştir.

İngiliz hakim sınıflarının çıkarları doğrultusunda, İngiliz emekçi halkına da mâl edilen Brexit'in ne sömürüye ne baskıya ne de halkın çıkarına bir yararı olacaktır. Brexit ile İngiliz sermayesi Lenin'in vurgusuyla, kendi "ulusal kazancını" arttırmak peşindedir. Avrupalı, daha özelde İngiliz emekçi halkının kurtuluşu-özgürlüğü Brexit'le AB'den ayrılmakta değildir. Enternasyonal mücadele biçimiyle kapitalist-emperyalist sistemden tamamen ayrılmaktadır. İşte o zaman Brexit gerçek anlamına kavuşacaktır.

söyleyebiliriz. Hiç kuşkusuz Brexit'e en çok sevenin güç ABD olmuştur zira İngiltere'nin AB'den uzaklaşmasının, kendisine daha çok yaklaşmasına yol açacağına farkındadır. Dahası AB'de dağınıklık görüntüsünün oluşması, ABD'nin Almanya'yı dizginleme stratejisine de uygundur. AB'nin iki başat gücü Almanya ve Fransa, kuşkusuz bu dağınıklık görüntüsünden hiç memnun değildir ama İngiltere'nin ayrılışını AB üyeliğindeki etkilerini arttırmak adına kullanmak isteyeceklerdir. Nihayetinde Atlantik "ittifakındaki" bir tarafta ABD-İngiltere; öte tarafta, Fransa-Almanya şeklindeki ayrışma Brexit'in ardından kendini daha güçlü hissettirecektir.

Brexit'in emperyalist rekabetin var olan çelişkilerini derinleştireceği aşıkardır, mevcut dengeleri belli oranda değiştirecektir. Tarih bir kez daha emperyalistler arası uzlaşının tali, re-

Fransız Maoist Komünist Partisi: 'Birçok Ülkede Maoistler Baş Kaldırmış Durumda'

Dünyaya yayılan isyan dalgaları halklara umut verirken, bu dalganın en büyük mihenk taşlarından biri olan Sarı Yelekliler hareketi başlayalı bir yılı aşkın bir süre geçti. Fransa gibi emperyalist bir ülkede, Sarı Yelekliler ve ardından gelen genel grev süreci kuşkusuz ki dünyanın dikkatini çekmekte. Yaşanan bu gelişmelerle birlikte Fransa'daki kitle hareketleri, Fransız emperyalizminin durumu ve Maoist hareketle ilgili, Maoist Komünist Parti (Fransa) ile bir röportaj gerçekleştirdik.

Yeni Demokrasi- *Bizlere örgütünüzden bahsedebilir misiniz? Halk içerisinde nasıl örgütleniyorsunuz? Stratejik ve taktik esas yönelimleriniz nelerdir?*

-Maoist Komünist Parti (Fransa) ilk kongresini 2015 Kasım'da gerçekleştirdi ve 2016 Ocak'ta kuruldu. Partinin kuruluşu "Kızıl Blok" (bir Maoist birlik) içerisindeki bir birlik sürecinin meyvesi olarak ortaya çıktı. Bu birlik sürecinden itibaren militanlarımız kitleleri spesifik konular üzerinden örgütledi. Militanlar yaptıkları araştırmalar sonrasında halk düşmanlarına karşı şiddet eylemleri örgütlediler. Çalışma tarzı olarak belirlenen bir bölgede, belirli bir yerelde cephenin diğer militanları ile birlikte mücadele veriyoruz.

Ayrıca partimiz kitle eylemlerinde, esas olarak ajitasyon/propaganda için ve çatışmaların en ön safalarında yer almak için de boy gösteriyor.

Partimiz 2018'den itibaren bir birlik cephenin inisiyatifinde, öncelikli olarak proleter gençlerin, kadınların ve proletaryanın, özelde de işçi sınıfının içinde örgütleniyor. Örneğin LGBTİ mücadelesinin içinde de örgütlenmelerimiz var. Bu birlik cephe içerisindeki parti militanları belli bir yerde bir kitle çizgisi ortaya koyuyor, orada propaganda çalışmalarını sür-

dürüyor, kitleleri belirli konular etrafında örgütüyor, gazete dağıtımları yapıyor ve halk hareketlerine dahil oluyor.

Partimiz ayrıca, militanlarımıza karşı yürütülen baskılara karşı da bir mücadele hattı belirlemiş durumda. Bütün "devrimci" anarşist, Troçkist ya da revizyonist sol, baskı karşıtı politikayı teknik bir boyutta, yasaların bilinmesi ve paylaşılması gibi ya da bağış toplanması gibi pratiklerle ele alırken, partimiz, devlet baskısı karşıtı mücadeleyi bir kitle çalışması şeklinde ele alıyor. Birleşik Cephe içerisindeki partimiz, baskıya karşı partizanlaşan eylem anlayışına adanmış bir kızıl dayanışma ağı ortaya çıkarmaya çalışıyor.

YD- *Sarı Yelekliler'den itibaren ele aldığımızda, Fransa'daki politik konjonktürü nasıl analiz ediyorsunuz?*

-20 seneden fazla bir süredir, birbiri ardına iktidara gelen hükümetler azgınca kitlelere saldırıyor ve üretim mekanizmasını yeniden kurmaya çalışıyorlardı fakat her defasında revizyonist sendikal yapılarla çatışıyorlardı fakat bu sendikaların savunmacı tutumu, arın sıra yenilgileri getirdi.

Bu durumu hesaba kattığımızda, Hollande ve Macron hükümetlerinin kitlelere daha sert bir şekilde saldırma kararı aldığını ve sendikaların direnişini kırdığını söyleyebiliriz. Sendikal zayıflama proletaryanın örgütlülüğünü yıktı fakat Sarı Yelekliler gibi örgütsüz ve dağıntık proleter fraksiyonların doğuşuna olanak sağladı. Büyüyen yabancılaşmaya, yaşam standartlarındaki zayıflamaya ve sosyal yaşamdaki kapitalist parçalanmaya karşı halk kitleleri şiddetli bir karşı koyuşla pazarı bloke etmeye ve düşmana karşı koymaya başladı.

2018 Kasım ayında, proleterler, özellikle de kır proletaryası, grev yolunu

seçmeden ülkeyi felce uğratmaya karar verdi. Bütün politik eylem biçimlerine uzak bu insanlar, kendilerine uygulanan baskının şiddetini öngöremediler. Dolayısıyla kendi bölgelerindeki blokaj eylem noktalarını terk edip, büyük şehirlere, "düşmanı kendi evinden almak için", "burjuvaların mekanlarını yıkmak için" akın ettiler. Bu durum ülkenin 2018 Aralık'ında isyanlara sahne olmasına sebep oldu. 2019'un başlangıcı ile itibaren, ırkçı ve sınıf düşmanı hareketleri mücadeleden çıkararak ve göçmen proletaryanın bir bölümünü Sarı Yelekliler mücadelesine katarak, hareketin bilinç düzeyi niteliksel olarak yükselmiş oldu. Mart ayına kadar durum çok şiddetliydi fakat, burjuva politikacıların devrimci şiddete karşı oluşturduğu nefret ortamı, devlet baskısının kitlelerde oluşturduğu korku ve kitlelerdeki yorgunlukla birlikte devlet, kontrolü ufak ufak almaya başlıyordu.

Biriken öfke, 5 Aralık 2019 büyük grevine rağmen patlama yaratamadı. RATP ve SNCF demiryolu işçileri, liman ve elektrik santrali işçileri gibi proletaryanın belli fraksiyonları çok güçlü grevler örgütlediler. Bu işçiler CGT ve diğer sendikalar içerisinde, proletaryanın kadrolaşan kesimleriydi.

Bu koşullar içinde partimiz, en saldırgan (militan) kesimleri örgütlemek zorunda. Örneğin gençliğin en militan ve en kararlı kesimlerini, komünist kadrolar haline getirmek için, yani maoist yapmak için, yani stratejik çıkmazlardan arınmış, kitleleri örgütlemeye ve yönlendirmeye muktedir kadrolar yaratmak için... Aynı şekilde bizim, baskılara karşı da mücadeleyi örgütleme gibi bir rolümüz var.

Bu noktada gündelik ajitasyon propaganda çalışmalarımızı semtlerde ve kitle hareketinin içinde örgütleyeceğiz. Birleşik Cephe içerisinde örgütün çıkarlarını daha üst bir seviyeye çekmeye çalışıyoruz ve hareketimizin başlangıcından itibaren, kapasitemizi zorluyor, polislerle çatışıyor, hukukun hedef aldığı yoldaşlarımızı savunuyor, karşı bir kültür yaratıyor ve yoldaşlığı geliştiriyoruz.

(...)

YD- *Uluslararası Maoist hareketin durumu ile ilgili neler düşünüyorsunuz?*

-Dünyanın her yerinde kitleler, en ileri kesim olarak, köylülük tarafından desteklenen işçi sınıfı ile küçük burjuvazi

ile öğrenci küçük burjuvazisi ile ve en ileri durumda da milli burjuvazinin bir kesimi ile isyan ediyorlar. Birçok ülkede bu durum Maoistlere, en yoğun sınıf savaşımının ateşinde harlanma, devasa halk kitlelerinin yanında yer alma fırsatı veriyor. Hindistan'da ve Kaşmir'de, Ekvator'da, Bolivya'da, Şili'de, Meksika'da, Fransa'da vb. Maoist örgütler, başkaldırmış durumda olan kitle hareketlerinin içine giriyor ve bu durum da kararlı, gözükara kadroların gelişimine olanak tanıyor. Fakat Afrika'da, Karayipler'de, Endonezya'da ya da Ortadoğu'da da kavganın ateşiyle yoğrulmuş kadrolar var ve bu kadrolar, koşulsuz bir şekilde, kendi somut deneyimleri üzerinden kendi partilerini geliştiriyorlar. Objektif durum muhteşem ve sübjektif durum da büyüyen gelişiyor.

Latin Amerika'daki ilerleme açık. Bir kıtada, Amerika'nın arka bahçesi olarak görülen ve Amerikan emperyalizminin doğrudan baskısına ve sömürüsüne maruz kalan devasa bir proletarya kitleleri görmek cesaret verici. Aynı şekilde Güney Asya'da, Hindistan, Manipur ve Filipinler'de olduğu gibi halk savaşları ve genel olarak ilerici hareketler saldırı halinde. Asya'nın ötesinde de yükselmekte olan halk savaşları pratikleri içinde bulduğumuz çağın işaretleri. Türkiye'de, TKP/ML'nin 1. Kongresi yine aynı şekilde umut ve cesaret verici.

Durum çok iyi. Kitleler ayaklanıyor ve komünistler bu kitle hareketlerine ve işçi sınıfına önderlik ediyor. Bugün esas görevimiz, her ülkedeki Komünist Partilerin; MLM'nin silahlı komünist partilerinin yeniden inşa edilmesi ve Maoizm'den edindiğimiz ideolojimizden son dersleri çıkarmamızdır. Bu aşamada, enternasyonal boyutta öncelikli güncel görevimiz, bu ideolojik hatta sahip, birleşik bir enternasyonal merkezin inşasıdır. Partimiz yeni bir Komünist Enternasyonal'ın geliştirilmesi ve ona katkı sağlanması noktasında büyük bir umut taşımaktadır.

YD- *Son olarak eklemek istediğiniz şeyler nelerdir?*

-Türkiye ve Kürdistan'ın ilerici gençlerine, devrimci kitlelerine ve Maoist yoldaşlara en sıcak selamlarımızı yollarken, TKP/ML'nin 1. Kongresini selamlıyoruz!

(Röportajın tam hali yenedemokrasi6.net sitesinde yayınlanmıştır)

Yüreğimizi Yakan Ateşle Egemenlerin Cehennemini Harlayalım!

Mart ayında coğrafyası farklı üç katliam karşımıza çıkar; Halepçe, Beyazıt ve Gazi Katliamları. Tarihleri, amaçları, kurbanları farklı olsa bile tarihi tekrardan okumak, katliamların amacını anlamak, "kurbanlarını" bilmek; sınıfsal kinimizi bilerken aynı zamanda "katliam" dediğimiz eylemin niyetini de ortaya koymaktadır.

ELMA KOKUSUYLA GELEN ÖLÜM: HALEPÇE

16 Mart 1988'de ABD'nin el altından desteklediği, Irak-İran savaşının bitiminde güç kazanan, Irak'taki Kürt

saki'nin 4-5 katı olduğunu iddia etti. ABD ise bu iddiayı suistimal ederek Zayıflatılmış Uranyum mermilerini kullanmasını meşrulaştırmaya çalıştı. Katliam sonunda İran-İrak arasındaki ateşkes onanırken Saddam Hüseyin, Irak devleti hegemonyasını Irak Kürdistanı'nda sağlamlaştırdı.

FAŞİZME İNAT YAŞAMAK, YAŞATMAK İÇİN VAROLMAK: BEYAZIT

Takvim yaprakları 16 Mart 1978'i gösterdiğinde İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü için normal bir gün olmadığı ve olmayacağı gözle görü-

Ahmet Turan Ören, Abdullah Şimşek, Hamit Akıl, Murat Kır ve Hatice Özen yaşamını yitirdi.

Katliamın ardından Türkiye'deki pek çok üniversite refleksi verdi. Sindirme hesabı geri tepti. Bir çok üniversitede büyük eylemler, boykotlar, rektörlük işgalleri yaşandı. Hesabın tutmadığını gören devlet göstermelik tutuklamalarda bulunmuş ve yargılamayı zamana yayarak katliamın sanıkları için en büyük örtbaslardan tekini düzenlemiştir. DİSK'in düzenlediği "faşizme ihtar" mitinglerine rağmen dönemin

4 emekçiyi katletmiştir.

ÖLENLERE DEĞİL, GERİDE KALANLARA BİR GÖZDAĞIDIR KATLIAM

Üç katliamında hedefleri ve tarihleri farklı iken amaç bir noktada aynıdır. İlk devletten bu yana sömürücü tüm devletler katliamları, sömürdükleri kesimdeki belli bir hedef odağını ortadan kaldırmak için değil, onlardan geriye kalanların muhakkak sessizliğini ve itaatini sağlamak için yapmıştır. ABD, noktalanmış bir savaşın ardından Hiroşima'ya atom bombası attığında buna "zorunluluk" demiş-

ulusuna yönelik bir saldırı başladı. İran-İrak savaşı boyunca kendisine müttefik yaptığı Irak devletine fazlasıyla kimyasal ve biyolojik silah sağlayan ABD ve kontrolündeki BM yüzünü başka yana çevirirken Saddam Hüseyin'in emri ile havalanan Irak uçakları Halepçe'ye Hardal gazı doldurulmuş bombalarını bıraktı.

86'dan 88'e kadar süren El Enfal Harekatı'nın son aşaması bu olmuştu. İlk anda 5000'e yakın sivil dakikalar içinde yere yığılarak öldü. 7000'den fazla Kürt kimyasaldan ağır yaralandı, diğer uluslara mensup nüfusla birlikte bu rakam 2000'li yıllarda yapılan araştırmalarla 14 bin küsur olarak açıklandı. Sonrasından ölenlerin ise kaydı bile tutulmadı. Süleymaniye Üniversitesi Tıp Fakültesi öğretim üyesi Prof. Fuat Baban, 7 Aralık 2002 tarihli "Experiment in Evil" başlıklı makalesinde, Halepçe'de özürle doğum oranının Hiroşima ve Naga-

nür derecede aşıkardı. Öğrenci hareketleri açısından bir merkez özelliği gösteren İstanbul'daki üniversitelerde neredeyse her gün devrimcilerin ya eylemleri ya da toplantıları oluyor, sivil faşist güçler ise kampüs dışında günlük 60 ila 70 arasında, sayısı değişen polis eşliğinde saldırı ve provokasyonlar düzenliyordu. Ancak 16 Mart 78'de durum farklıydı. Kampüs çevresinde 5-6 memur bırakan polis öğrencilerin hızlıca meydana toplu çıkış yapabilmeleri için üst araması ve kimlik kontrolü prosedürlerini de askıya almıştı. Yıllar sonra açıklanan ve faşist kontra Abdullah Çatlı'nın sağladığı NATO yapımı TNT kalıplarıyla hazırlanmış bir bomba "Kahrolsun komünistler" denilerek, devletin kontra güçleri tarafından okuldan çıkan öğrencilerin arasına atıldı. Patlamanın ardından çıkışta pusuda bekleyen silahlı faşistler kitlenin üzerine yayılım ateşi açtı. 43 öğrenci yaralanırken, patlamada Cemal Sönmez, Baki Ekiz,

CHP hükümeti organizasyonunu devlet politikalarından sapmaksızın yerine getirmişti.

BİZİ YAKAN ATEŞ SİZİN CEHENNEMİNİZ OLDU: GAZİ

Devrimcilerin hakim olduğu mahallelerin en bilinenlerinden biri de Gazi Mahallesi'dir. 12 Mart 1995'te mahalleye silahlı faşist güçlerle girmeye çalışan devlet; akşam saatlerinde Gazi'de bulunan bir kahveyi taratmış, yaşanan saldırıda Alevi dedesi Halil Kaya hayatını kaybetmiştir. Saldırının ardından başlayan protesto ve çatışmalarda mahalleye polis haricinde asker ve panzerleri de getiren devlet 18 kişiyi katletmiştir. Gazi'de yaşanan katliamın; çoğunluğunu Kürt ve Alevilerin oluşturduğu emekçi mahallelerinde sessizlik sağlayacağını düşünenler ise şoke oldular. Gazi'nin ardından 1 Mayıs Mahallesi'ne de protestolar sıçramıştı. Katliam politikasına devam eden devlet burada da

tir. Emperyalist Rusya, Çeçenistan'da kimyasal silahlar kullanmaya başladığında adına savaş demiştir. Osmanlı'dan TC'ye devam eden Misak-i Milli sınırları içerisinde ise katliamın adı aslında "İbret-i alem" (herkese ders olsun) olagelmıştır.

Her katliam aslında emekçi ve ezilen halk unsurlarını sindirmeye, mümkünse kendi kontrolü altına almaya odaklıdır. Her katliamın temel amacı toptan bir teslim oluş sağlamaktır. Amacı belli olan bir şeye karşı gelmenin tek yöntemi ise onun karşısında kendi amacımızı yükseltmek olmasıdır. Katliamlarla yazılı olan Mart ayının adı, katledilenlerin mücadele bayrağının yükseltilmesi ile anılabilir, bundan gayrisinin adı sadece ağlamak olur. Yüreğimizi yakan ateş, onu oraya düşürenleri yakmadığı sürece her kan yerde kalmıştır. Garip Şahin'in türküsünün de anlattığı gibidir tarih; "Kavganın töresi bu..."

Özgürlük, Bedelinin Ödendiği Yerdedir...

1 971 yılında Amasya-Taşova'nın Tekke köyünde dünyaya gelmiştir Ayfer.. O yılların Türkiye'si, dünyadaki toplumsal muhalefetin hareketliliğine paralel olarak için için kaynamaktadır... Türkiye Devrimci Hareketi'nin tohumlarının toprağa kök saldığı, devrimci örgütlerin yoğun bir kitle desteğine sahip olmaya başladığı zamanlardır. Ayfer, gelişen bu toplumsal muhalefet içinde şekillenerek büyür, tıpkı Münire gibi.

1973'te Erzincan-Çayırılı'da Yeşilbük köyünde doğar Münire. Ümraniye'nin varoşlarında devrimcilerin yoğun olarak yaşadıkları bir semtte büyür, kimseyi incitmeyen bir çocuk olarak. Biri 'kara kız'dır, mahzun bakışıyla gelişip ilerleyen, biri 'güneş gülüşlü'dür, yüzünde her daim sıcak bir gülümseme taşıyan... Biri esmerdir, biri beyaz tenli; biri Türk'tür, diğeri Kürt; biri Alevidir, diğeri Sünni ama her ikisini de ortaklaştıran önemli bir nokta vardır; yoksulluğu, ezilmişliği ve tüm bunlara karşı mücadele etme isteği. Böyle bakıldığında farkı yoktur Amasyalı Ayfer'in, Erzincanlı Münire'den... Yaraları aynı yerdedir ve devasını da birlikte bulacaklardır.

Ayfer 9, Münire 7 yaşında bir çocukken 1980 AFC'si kara bir bulut gibi çöker ülkenin üstüne. O çok sevdikleri, saydıkları devrimci ağabeylerinin birer birer tutuklanışını, öldürülüşünü, işkencelerden geçirilişini duyarlar, görürler, izlerler... Rüzgar ters yönden esmektedir artık, devrimcilere destek sunan, sempatiyle bakan kitleler, gördükleri ve maruz kaldıkları yoğun baskının ve devlet terörünün

etkisiyle, kendi kabuğuna sinmiştir. En ufak bir demokratik hak talebi bile kanlı bir şekilde bastırılmaktadır. Artık demli çayın yanında, evlerde gizlice yapılan sohbetlerde anılmaktadır geçmiş...

Abisi Yaşar'dan etkilenmektedir Münire, konuşmanın değil, pratiğin önemli olduğunu görür onda, tıpkı onun gibi sessiz ve olgundur... Amasya Eğitim Fakültesi'nde "çok keskin-sin" der arkadaşları Ayfer'e; kantinde

sohbetle geçmemiştir çünkü okul yaşıntısı. Öğrenirken öğretmenin, değişirken değiştirmenin en canlı pratiği sergilenmektedir onda. O artık 'halkın öğretmeni' olma yolundadır nitekim.

Askeri Faşist Cunta'nın olduğu yıl, 1980'de dünyaya gelmiştir Kemal. "Kayıp kuşağın" fertlerinden biridir. Gençliğin yoğun saldırılarla apolitikleştirildiği, yozlaştığı bir ortamda, 16 yaşının çocukluğuna bakmaksızın çözümler aramaktadır Ayfer ve Münire gibi. Ezilen milyonlarca halkımız gibi...

Toplumun büyük çoğunluğunun sistem tarafından ezildiği, sömürüldüğü, üzüm gibi suyunun çıkarıldığı bir ülkede; sızlanmanın, dert yanmanın, çok konuşup az iş yapmanın revaçta olduğu dönemde "bedel ödemedi kazanılmış özgürlük yoktur!" şiarını kendilerine rehber edinirler.

1980 AFC'sinin yarattığı dağınıklığın ve tahribatın ardından geniş halk yığınlarının örgütsüz olması nedeniyle, "örgütlü olma" bilincine kavuştuğun-

demekti bu. Karşılarındaki en amansız düşmandı. Düşmanla çatışmaktan daha kolay değildi, zaafalarını aşmak.

Ve onlar hep bir ağızdan yürekli bir türküyü söyler gibi yaşadılar yaşamı, bilmekle yapmak arasındaki farkı görüp, sonuna kadar değerlerine bağlı, fikirlerinin uygulayıcıları olup tutarsızlığa düşmediler. Paylaşmanın, ilişkilerin en güzelini, yoldaşlığın sıcaklığını vattiler en ayaz kış gecesinde ve öylece gittiler aramızdan yaşamı olduğu gibi ölümü de güzelleştirerek.

8 Mart 1999'da Tokat Merkezine bağlı Bağderesi (Çöreğibüyük) köyünde, TC ordusunun attığı pusudan habersiz yürürlerken devrime sevdalı yürekleriyle, çıkan çatışma sonucu asi bir ateş oldular Karadeniz'in bağına düşen... Ayfer, Münire ve Kemal Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde selamladılar alanlarda haykırırları, selamladılar tarlalarda çalışanları, selamladılar fabrikalarda üretenleri, selamladılar eli kalem tutanları, işsizleri, açları ve cümle ezilenleri... Bizzat yaşamlarıyla kurtuluşun yolunu gösterdiler yokluktan, yoksulluktan. Vuruldukları yerde kanlarının birbirine karışmasını engelleyemedi düşman, yaşadıkları gibi gittiler; omuz omuza. Karadeniz'in bağına düşen ateşler tutuşturacak er geç tüm ülkeyi, er geç yayılacak sevdamız İstrancalardan Ararat'a, Bozdağlardan Toroslara, Caniklerden Ciloya, Sat'a, Amed'e dediler ama bir şehit ailesinin dediği gibi "onları öldürenler sizi unuttular, bizi unuttular..." Oysa biz unutmayacağız, unutturmayacağız! **Bağderesi şehitleri ölümsüzdür!**

da üçünün de yolu Proletarya Partisi'nde birleşmiştir artık. Devrimin ancak silahlı mücadele ile Halk Savaşıyla kazanılacağı gerçeği, Tokat dağlarında, mücadelenin en sıcak yaşandığı alanda umut ateşinin çevresinde kesitirmiştir yollarını.

Ayfer, dağların Eminesi'dir artık; Münire dağların Meral'i, Kemal "Polat" olmuştur, mücadele içinde gittikçe gelişen, büyüyen... Kavgaya beraber baş koymuşlardı, köhnemiş olan, yıkılması gereken tüm alışkanlıkları yıkmak, "ben"den çıkıp "biz"leşmek

geldi. İlk kez 14 yaşında Halk Ordusu gerillalarıyla tanışan Hıdır Yıldız, henüz 17 yaşındayken gerillaya katıldı. 17 Mart 1985'te devlet güçleriyle Halk Ordusu arasında çıkan çatışmada şehit düştü.

Hasan Ocak: 12 Mart 1995 Gazi Direnişi sonrası 21 Mart'ta ağabeyinin işyerinden çıkmasının ardından bir daha haber alınamadı. Hasan Ocak, gözaltında kaybedilmesiyle ilgili yapılan eylemlerden, işgallerden tam 57 gün sonra Altınşehir Kimsesizler Mezarlığı'nda bulundu.

Mustafa Akdal: 19 Mart 1982'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucunda yaşamını yitirdi.

Mart 1973 tarihinde, son mermisine kadar çatışıp silahını düşmana teslim etmeyerek şehit düştü.

Niyazi Gündoğdu: 1956 yılında Sivas Hafik'te dünyaya geldi. Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken İstanbul'da Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği başkanlığını yaptı. 1977 yılında derneğin basılmasıyla birlikte gözaltına alınarak tutuklandı. Hapishaneden çıkar çıkmaz askere alınan Niyazi Gündoğdu, askerden döndüğünde Sivas'ta, 16 Mart 1983 tarihinde gözaltına alındı ve bir gün sonra 17 Mart'ta işkencede katledildi.

Hıdır Yıldız: 1968 yılında Dersim'in Hozat ilçesi Amutka köyünde dünyaya

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Binali Yiğit: Doğum yeri olan Dersim Pülümür'den ağa baskısı nedeniyle göç ederek ailesiyle birlikte Konya'ya yerleşti. Daha sonra Almanya'ya gidip ATİF'in örgütlenmesine büyük çaba harcamıştır. Almanya'dan dönerken 12 Mart 1979'da Şereflikoçhisar yakınlarında geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirmiştir.

Ahmet Muharrem Çiçek: Elazığ Karakoçan doğumlu olan Ahmet Muharrem Çiçek, liseyi bitirdikten sonra İstanbul Tıp Fakültesi'ne girdi. Bu dönemde üniversite gençliğinin eylemlerine aktif olarak katıldı. Daha sonra Proletarya Partisi saflarında örgütlendi. Parti Üyesi, İstanbul Bölgesi Gerilla Komutanı olan Ahmet Muharrem Çiçek, 19

Taşkın, Barak Bozkurt, Saniye Soybaş, Aysun Yeşil, Ceren Özdemir, Fatma Laçın, Sultan Kutan, Sosin Küçüküven, Döndü Akkeçe, Ayşe Hündür, Salıha Büyükkayaoğlu, Sibel Kaya, Didem Mengü, Lütfiye Yüksel, İrem Ayrancı, Melike Demirci, Fezile Solmaz, Keziban Kaya, Güllü Yılmaz, Belma Çınar, Fidan Altındağ, Elmas Yıldız, Aycan Baran, Münire Yılmaz, Hatice Ekti, Şultan Kocakaya, Sıdika Karakış, Binevş Yürekli, Tuğçe Ayata, Hashatun Danışmaz, Gönül Özcan, Döne Aşut, Alev Kara, Dilek Avcı, Sever Olmez, Emine Akkaya, Yeliz Özdoğru, Durdu Karataş, Kadriye Acar, Nuray Vardar, Emel Çalıs, Sevil Seyan, Binnur Çiçek, Çağla Arın, Tülay Gürsoy, Pinar Keskin, Asya Yavuz, Beyhan Yavuz, Şerife Hicret Rençber, Tuğba Rençber, Ayşe Sel, Gülceren Karakaş, Yeter Karabulut, Dilek Bozkına, Pinar Özdemir, Sevilay Taşdemir, Emin Badilli, Saniye Çalkan, Asiye Fatma Türkan Korkmaz, Sabire Akçakaya, Menekşe Karahan, Sultan Hanedar, Niran Özükyaz, Zeynep Kızmaz, Fatma Aktaş, Aysel Cadır, Zöhre Güneli, Fatma Babatlı, Sennur Çalkın, Ayşe Fatma Türkan Korkmaz, Nesibe Demir, Tansel Araz, Ayşe Yalçın, İlknur Çalkın, Fatma Türkan Korkmaz, Türkan Balcı, Dilek Saner, Pinar Yücel, Kadirhan Çalkın, Ayşe Fatma Türkan Korkmaz, Şerpil Aydoğdu, Fatma Kuş, Fadime Çalkın, Beyhan Yavuz, Nural Ozkan, Huriye Bekçi, Demet Eygi, Çiğdem Çalkın, Zeynep Kızmaz, Zeynep Kızmaz, Ayda Oztel, Didar Hayat, Esra Taysı, Yonca Engin, Fevriye İlyas, Çağrı Güllü, Esra Akyüz, Aysel Gelgör, Fatma Köşken, Zeynep Silku, Sevilay Bestepe, Şükran Aydar, Özlem Özcan K., Halime Türkkan, Meryem Toma, Sonay Konaç, Meryem Galip, Berna Tekinalp, Çiğdem Pamukcu, Sevim Kutlu, Meral Yıldırım, Gülbınsah Yirci, Yonca Engin, Meltem Tamer, Berna Tekinalp, Özlem İşık, Dilan Pirinç, Esra Ulu, Havva Akkaya, Ayşe Fatma Türkan Korkmaz, Meryem Çimen, Gamze Şenay, Aysegül Gürpınar, Ayşe Fatma Türkan Korkmaz, Zeynep Kızmaz, Eter Topçu, O Ertaş, Esra Koç, Nurdan Çiftçi, Filiz Çalkın, Gülşah Ak, Ayşe Aydemir, Necla Çiltik, Ayşe Topaloğlu, Zübeyde Yıldırım, Ayşe Fatma Türkan Korkmaz, Fatma Can Kurt, Esra Karsel, İlgin Ozalp, Sevilay Bestepe, Eda Yıldırım, Uğur Turgut, Fatma Topgöden, Ulku Ökten Zengin, Yağmur Gölgü, Ayşe Yörük, Özlem Kukuk, Gülfem Kukuk, Buse Han, Nazife Akbaş, Tuğba B., Gamze Bulut, Ayşe Aydemir, Necla Çiltik, Medine Memi, Goncağül Köseoğlu, Meryem Kaçan, Nurgül Akın, Gülsüm Semin, Hüşna

KADINLAR 8 MART'TA SOKAKLARA ÇAĞIRIYOR

HABER MERKEZİ- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü çalışmaları Dersim, Ankara ve İstanbul'da sürüyor. İstanbul 8 Mart Platformu, Kadıköy'de gerçekleştirilecek 8 Mart için bildiri dağıtım çalışmaları sürdürürken, Yeni Demokrat Kadın okulları da Avcılar, Esenyurt, İkitelli, Sarıgazi, 1 Mayıs Mahallesi ve Kartal'da afiş çalışması ve bildiri dağıtımını gerçekleştirerek kadınları 8 Mart'ta Kadıköy'e çağırıyor. Ankara'da da afiş çalışması ve bildiri dağıtımını yapan YDK okulları, 8 Mart'ta Ankara Kolej'de buluşma çağrısı yaptı.

DERSİM

Dersim Kadın Platformu 8 Mart çalışmalarına Gülistan Doku'yu arama çalışmalarının sürdüğü Dinar Köprü-

sü'nde start verdi.

Dersim Kadın Platformu'nun çağrısıyla birlikte Munzur Öğrenci Dayanışması da "Gülistan Doku Nerede?" ve "Evin Tankaş İsyanımızdır! Unutulmadı" pankartları ile okul içinde yürüyüş gerçekleştirdi. Daha sonra araçlara polis ablukası altındaki Dinar Köprüsü'ne gidildi.

Toplanma alanı olan Dinar Köprüsü'nde yapılan basın açıklaması polisler ve zırhlı araçlar tarafından ablukaya alındı. Basın açıklamasında Dersim Kadın Platformu adına konuşan Nüşat Yeşil, "Gülistan Doku'nun kaybolduğu yerde 8 Mart'ın startını vermek istedik ve Türkiye genelinde kaybedilen kadınlara ve bu yıl ki 8 Mart'ı Gülistan'a atfetmek istedik" ifadelerini

kullandı.

Dersim Kadın Platformu 28 Şubat'ta da kadın tutsaklara kart göndererek, dayanışma çağrısı yaptı.

ADANA

Ceyhan'da kadınların 8 Mart kapsamında gerçekleştirilecek şölen için Kaymakamlığa yaptıkları başvuru, resmi olarak Türkiye'de tespit edilmeyen Koronavirüs gerekçesiyle reddedildi.

Halkların Demokratik Partisi (HDP) Ceyhan İlçe Örgütü'nün, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü kapsamında 6 Mart'ta Yersuat Mahallesi Orhan Kemal Bulvarı üzerinde bulunan alanda yapılacak şölen için Ceyhan Kaymakamlığı'na yaptığı başvuru reddedildi.

Kaymakamlık, "Genel güvenlik, kamu düzeni ve bölge ülkelerde yaşanan salgın hastalık nedeniyle genel sağlık açısından uygun görülmemiştir" gerekçesini öne sürdü.

Şölenin yasaklanmasına tepki gösteren HDP Ceyhan İlçe Eşbaşkanı Delal Mamuk, kararın keyfi olduğunu belirterek etkinliği gerçekleştirmekte kararlı olduklarını söyledi. Yetkililerin ülkede koronavirüsü vakasına rastlanmadığına dair yapılan açıklamalarını anımsatan Mamuk, "Ülkede salgın hastalık varsa, ülkenin her yerinde bu karar uygulanсын. Sadece bize dönük bu karar uygulanmasın. AKP İzmir'de miting alanında binlerce insanı toplarken, salgın hastalık yokken, şunda neden var?" diye sordu.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi1

t yeni_demokrasi1

📧 yenedemokrasi6.net

✉ yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20